

LITERATURA SERIO
KUN CINA TRADUKO
NO. 1

M6
H919.2.1

國
立
中
央
書
館

3 1798 9821 2

世界語漢文對照

莎樂美

Oskar Wilde 原著

H. J. Bulthuis 譯

鍾霖重 譯

中華綠星社
LA VERDA STELO ASOCIO

贈
閱

中華綠星社印行

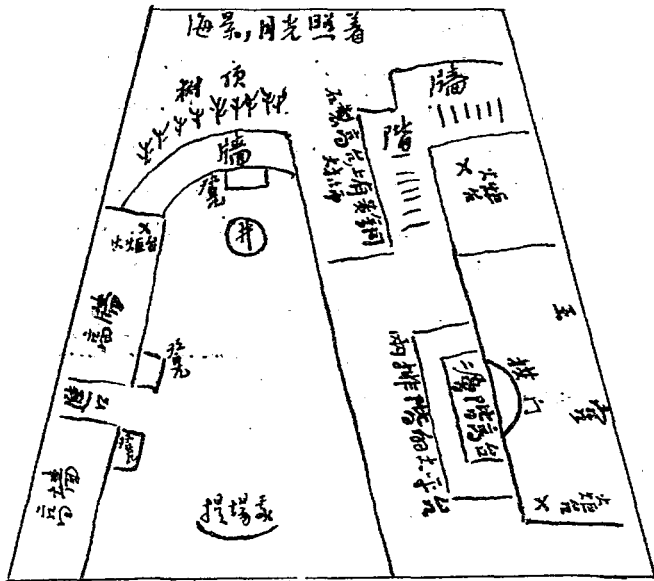
1934

國立中央圖書館
NATIONAL CENTRAL LIBRARY
NANKING

SALOME

英國 Oskar Wilde 所作有名的戲曲，題材取自新約馬太福音第十四章 1—140. Flaubert 曾作為小說，Wilde 改編為劇，用法文寫出，於 1894 年出版於巴黎（因倫敦不許出版）。英文本是由他的友人 Lord Douglas 譯出的。1910 年世界語譯本始出世。為荷蘭世界語大家 Bulthuis 所譯。1800 年在柏林實演後，遂極流行。大音樂家 Richard Strauss 更作譜為歌劇，流行更廣。Aubrey Beaseley 為牠作了多幅插畫，遂更為名貴。

夜，天色蔚藍，上滿星。

希律王宮內的大高台。左有大階。進左手方，有古井，圍以綠色銅牆。夜，月光照着。

譯者小傳

夏雨 著

H. J. Bulthuis, 一八六五年生於荷蘭北部 Groningen 省之 Warfum 村。童年曾肄業於普通學校，後又考入高級市民學校。在校四年，雖無異於恆人，而文學語言之愛好已決於此時。既以家貧休業，而又不得不尋覓職業；惟時久無功，雖在童年，已感人生之不易矣。未幾，得在村傍某收稅所爲副寫，位卑薪薄，不足自給。但以勤奮結果，翌年（一八八六）得升 Zeeland 省荷北交界處稅關爲正寫之職，月薪雖增至 20 guldenoj（荷幣名，約合中幣一元左右），但以旅費過昂，每月則非 24 guldenoj 不足。家庭憫其情，恆寄貲以彌其缺。蓋父母愛子心切，東方與西方有同然耳。

Bulthuis 初識 Esperanto 也，在一八八九年。見構造完備，優點良多，乃決心致力於此。向之傾向於 Volapük 者，今一變而爲 Esperanto 信徒矣。又四年調海牙稅關服務。海牙爲荷蘭大都會，人文薈萃，環境既良，而所入亦豐。養家贍身之餘，頗有安心研究之機。是時，Esperanto 尙未普遍，歐人識者不多，海牙一地，尙無學者。於是又贊助 Uitterdyck 從事於世界語之傳播，荷蘭今日世界語之盛行，皆彼二人之力。說者謂：彼不僅爲今日著名之文學家，卽溯其早歲，亦世運之先驅也。

歐戰前發行於巴黎之 La Revuo 雜誌，嘗有文學競賽之舉行。Bulthuis 爲參加者之一，每一作品獲選，輒博

得讀者之稱讚。未幾又被選為語言委員會(Lingva Komitato)之會員。一九一〇年Salome 譯入世界語後，大為當時教會人士所不滿；然而咒詛自咒詛，名貴自名貴，初不因少數人之喜惡而見擠也。一九二一年又譯易卜生十幕劇 Imperiestro kaj Galileano, 並徵得易卜生後人之同意得以刊行(當行挪威出版家 Gyidendal 擬擔任發行，卒因經濟限制而擱置，後在荷蘭某書店印行)。

Bulthuis譯著等身，亡慮數十種。就中享盛名而為世所知，則Idoj de Orfeo長篇創作一書也。是書旨趣既高，佈局亦奇，言冒險有類於魯濱孫之飄海，示人生則含哲理之意味，非觀察世態深刻者，殆不能道其隻字。其他如體裁之流利，語句之清晰，均示人以模範不少。讀者苟玩味之，獲益當非淺鮮。觀卷首之箴言，更可見著者之人生觀，與夫撰此書之旨趣。繼此書續出者，有Jozef kaj la Edzino de Pontifar aŭ Idoj de Merkuro kaj Eroso一書，體例與前書大致相同，在文筆方面，亦流暢秀雅，不易多得，至最後出版之長篇小說，則為La Vila Mano, Idoj de Cereso, 係描寫荷蘭極北部Groningen省農民狀況之作。著者生長其間，觀察自當確實。而文筆生動，似較前作為尤佳。所謂爐火純青，愈後而愈佳，非歟？

Bulthuis現仍執業於海牙之稅關。雖年近古稀，而精神健旺，研討猶昔。傑構之刊，正自無量。是則吾人為文以介紹之，想亦愛好文學者所樂聞也。

——節錄自世界語出版界——

SALOME

Personoj:

Herodo, tetrarko de Judeo.

Johanano, la profeto.

La juna Siriano, gvardiestro.

Tigelinus, juna Romano.

Kapadociano,

Nubiano,

Unua soldato,

Dua soldato,

} romaj militistoj.

La págio de Herodias.

Kvin judoj

Du nazaretanoj.

Fariseo.

Sadukeo,

Manaso, sklavo.

Naaman, ekzekutisto

Herodias, edzino de la tetrarko.

Salome, ŝia filino.

Romanoj, Sekvantaro de la tetrarko, Sklavoj,
Sklavinoj.

莎 樂 美

劇中人物：

- 希律， 猶太分封之王。
約翰， 先知。
青年敘利亞人， 衛隊長。
諦格里魯斯， 年青的羅馬人。
卡巴都西亞人，
呂比亞人，
第一兵士，
第二兵士，
希羅底的侍者。 } 羅馬戰士。
五個猶太人。
兩個拿撒勒人。
法利賽人。
沙都體人。
馬拿斯， 奴隸。
納阿曼， 劊子手。
希羅底， 分封王之妻。
莎樂美， 她的女兒。
羅馬人， 國王的隨從， 男， 女奴隸若干。

UNUA SCENO

Juna siriano fikse rigardante en la palacon, flanke de li estas la pagio de Herodias sur la stuparo en la fundo de la scenejo. Naaman, la ekzekutisto staras post la cisterno, li havas la glavon antaŭ si kaj tenas ĝin oblike kun ambaŭ manoj, dekstere. La unua soldato sidas sur la ŝtona benko, dekstre de la cisterno; la dua soldato, antaŭloke, kusas sur la ŝtona benko. Pli malfrue oni aŭdas la voĉon de Johano en la cisterno. Ambaŭ enirejoj estas lumigitaj, la cetera scenejo estas malluma.

La juna Siriano. — Kiel bela mienas la princino Salome hodiaŭ vespere!

Pagio. — Rigardu la lunon! Kiel eksterordinara ĝi mienas! Kiel virino, kiu eliris tombon. Kiel mortinta virino. Oni povus kredi, ke ĝi serĉas mortintaĵoj.

La juna Siriano. — Tre eksterordinara ĝi mienas: ĝi similas al juna princino, kiu portas flavan vualon kaj kies piedoj estas el argento. Ĝi similas al princino, kiu havas piedojn kiel blanka kolombo. Oni povus kredi, ke ĝi dancas.

Pagio. — Al mortintino ĝi similas. Malrapide

gi pretersovigas. (*bruo en la festosalono*).

Unua soldato. — Kio estas tiu bruo? ĉu blekas sovagaj bestoj?

Dua soldato. — La judoj; tio estas ilia agmaniero; ili disputas refoje pri sia religio.

Unua soldato. — Kial ili disputas pri tio?

Dua soldato. — Mi ne scias. Ĉiam ili ĝin faras. La fariseoj diras ekzemple ke ne ekzistas anĝeloj, la sadukeoj kontraŭe diris ke anĝeloj vere ekzistas.

Unua soldato. — Laŭ mia opinio estas ridinde disputi pri io tia.

La juna Siriano. — Kiel bela estas la princino Salome hodiaŭ vespere!

Pagjo. — Ĉiam vi rigardas sin. Vi rigardas sin tro multe. Oni ne rigardu tiom la homojn, io terura povus okazi.

La juna Siriano. — Tre bela si estas hodiaŭ vespere.

Unua soldato. (*de sia sidloko rigardante en la palacon*). La tetrarko mienas malgaja.

Dua soldato. (*irante al li*). Jes, li mienas malgaja.

Unua soldato. — Li fikse rigardas ĝin.

Dua soldato. — Iun li rigardas.

Unua soldato. — Kiun?

Dua soldato. — Mi ne scias.

La Kapadociano kaj la Nubiano (iras al la aliaj soldatoj).

La juna Siriano. — Ĉu la princino ne estas tre pala? Neniam mi vidis sin tiel palan. Ĉu ŝi ne mienas kiel blanka rozo en argenta spegulo?

Pagio. — Ne rigardu sin. Tro multe vi sin rigardas.

Unua soldato. — Herodias plenigis la pokalon de l' rego.

Kapadociano. — Ĉu tio estas la regino Herodias, kun la kaptuko ornamita per perloj kaj la blue pudritaj haroj?

Unua soldato. — Jes, tio estas la tetrarkino.

Dua soldato. — La tetrarko multe amas la vinon; tri specojn de vino li posedas: la unuan de l' insulo Samos, purpuran kiel la mantelo de la imperiestro.

Kapadociano. — Mi neniam vidis la imperiestron.

Dua soldato. — La duan, de la urbo Sirus, kaj flavan kiel oro.

Kapadociano. — Mi tre amas la oron.

Dua soldato. — La tria, de Sicilujo, rugan kiel sango.

Nubiano. — La dioj de mia patrujo tre amas la

sangon. Dufoje ciujare ni oferas al ili junulojn kaj virgulinuojn: kvindek junulojn kaj cent virgulinuojn. Kaj tamen sajnas, ke ni ne donas al ili suface, car ili estas tre malmildaj al ni.

Kapadociano.—En mia patrujo ne ekzistas plu dioj; la Romanoj forpelis ilin. Oni diras, ke ili forkuris en la montaron, sed tion mi ne kredas. Mi pasigis tri noktojn sur la montaro por ilin serci, tamen mi ne ilin trovis. Fine mi vokis ilin per iliaj nomoj, sed ili ne aperis. Sekve, ili estas mortintaj.

Unua soldato.—La judoj pregas al nur unu Dio, kiun povas neniu vidi.

Kapadociano.—Tio estas al mi neklarigebla!

Unua soldato.—Ili nur kredas al nevideblajoj.

Kapadociano.—Tre ridinde!

Voco de Johanano.—Post mi venos aliulo, kiu estos pli potenca ol mi. Mi ne indas malligi liajn surimenojn. Sub liaj pasoj la dezertoj ekfloros kiel lilioj. La blindaj okuloj ekvidos la lumon kaj la oreloj de la kolomboj malfermigis; la noveniaskito metos sian manon sur la kusejon de la drako kaj kondukos la leonon per gaj kolharoj.

Dua soldato.—Silentigu lin do; ciam li parolas tian malsagajon.

Unua soldato.—Ho ne. Li estas pia homo. Li estas ankaŭ milda. Ĝiutage li dankas, kiam mi portas al li la mangajon.

Kapadociano.—Kiu do li estas?

Unua soldato.—Profeto.

Kapadociano.—Kiel li nomigas?

Unua soldato.—Johanano.

Kapadociano.—De kie li venis?

Unua soldato.—De la dezerto; tie li sin nutris per akridoj kaj sovaga mielo. Li havas vestojn el kamelharoj kaj sur la lumboj li portis ledan ĉirkaŭrimenon. Li mienas tre sovaga! Granda aro da homoj sekvis lin. Eĉ disĉiplojn li havas!

Kapadociano.—Kion do li ĉiam parolas?

Unua soldato.—Ni ne scias tion. Kelkfoje li parolas pri aferoj, kiuj timigas nin; neeble tion kompreni.

Kapadociano.—Ĉu oni povas vidi lin fojon?

Unua soldato.—Ne, la tetrarko ne promesas tion.

La juna Siriano.—La princino kansas la vizagon post la ventumilon. Ŝiaj malgrándaj blankaj manoj similas al flugetadantaj kolomboj, kiuj flugas en sian kolombejon. Ili estas kiel blankaj papilioj, ĝuste kiel blankaj papilioj.

Pagio.—Ne okupu vin pri tio! Kioma vi sin

rigardas! Vi ne ŝin rigardu.—Io terura povus okazi.

Kapadociano (montrante la Cisternon).—Stranga malliberejo!

Unua soldato.—Malnova akvujo.

Kapadociano.—Malnova cisterno. En ĝi devas esti malsaniga!

Dua soldato.—Ho ne! La frato de la tetrarko ekzemple, lia pli maljuna frato, la unua edzo de Herodias la tetrarkino, kuŝis dekdu jarojn en ĝi kaj ne mortis. Fine oni devis stringli lin.

Kapadociano.—Stringli? Kiu kuragiĝis tion fari?

Dua soldato. (montrante la ekzekutiston, grandegon negron).—Li kuragiĝis, Naaman.

Kapadociano.—Ĉu li ne ektimis?

Dua soldato.—Ne. La tetrarko estis sendiuta al li sian ringon.

Kapadociano.—Kiun ringon?

Dua soldato.—La mortringon. Tial li ne ektimis.

Kapadociano.—Estas tamen io teruriga, stringli regon.

Unua soldato.—Kial do? Regoj same kiel aliaj homoj havas nur unu kolon!

Kapadociano.—Ĝi tamen saĝnas al mi teruriga.

La juna Siriano.—La princino ekstaras! Ŝi

forlasas la tablon. [^]Si mienas enuiga.—Ha! [^]Si
venas tien [^]ci!! Jes, [^]si iras rekte al ni! Kiel
pala [^]si estas! Tiel mi ankoraŭ neniam [^]sin vidis.

Pagio.—Ne rigardu [^]sin, Mi vin petegas, ne
rigardu [^]sin.

La juna Siriano.—Kiel kolombo, kiu perdis la
vojon—kiel narciso, kiu movigas en la [^]vento—
kiel floro el argento.

Salome (venas el la palaco).

第一場

青年敘利亞人不轉眼地向王宮裏凝視，他的旁邊，希羅底的侍者在幕底的階梯上。納阿曼，那個劊子手，站在古井之後，他雙手歪歪地持着寶劍。卡巴都西亞人與呂比亞人在進口處的右邊。第一個兵士坐在古井右邊的石凳上；第二個兵在前面一點，躺在石凳上。時間很晚，人們聽得到古井內約翰的聲音。兩個進口都點着燈火，舞台之其他部份則是黑暗的。

青年敘利亞人， 莎樂美公主今晚是多麼美麗啊！

侍者， 看這月亮罷！牠顯得多麼奇異呵！好像一個從墓裏出來的女人。好像一個死了的女人。人們將信她正在尋找着死的東西呢。

青年敘利亞人， 牠顯得十分奇異：牠好似一個帶着黃色面幕而以白銀為脚的公主。牠好似有白鴿一般的脚的公主。人們將以為牠正在舞蹈呢。

侍者， 牠好像一個死的女人。牠移動得很慢。（宴廳裏發出喧鬧的聲音）

第一個兵士， 那是什麼喧聲呢？是野獸在嘶叫嗎？

第二個兵士， 是猶太人；那是他們的常態；他們正在反覆地爭論着他們的宗教。

第一個兵士， 為什麼他們要爭論那個？

第二個兵士， 我不知道。他們常常這樣做的。譬如，法利賽人說天使是不存在的，而沙都愷人却相反地說天使是真正存在的。

第一個兵士， 我以為爭論那樣的事是可笑的。

青年敘利亞人， 今晚莎樂美公主是多麼美麗啊！

侍者， 你時常看她。你向她看得太多了。不要對人看得太多了，或許要發生可怕的事呢。

青年敘利亞人， 她今晚真美麗得很。

第一個兵士， （從他的坐處望着宮內），國王的面色很憂愁。

第二個兵士， （走向他），——是的，他很憂愁。

第一個兵士， 他正凝視着什麼呢。

第二個兵士， 他正看着誰哩，

第一個兵士， 誰？

第二個兵士， 我不知道。

卡巴都西亞人與呂比亞人， （向其他兵士走去），

青年敘利亞人， 公主不是很蒼白嗎？我從沒有見過她這樣蒼白。她不像從銀鏡裏映出來的一朵白玫瑰嗎？

侍者， 不要看她，你向她看得太多了。

第一個兵士， 希羅底將王的酒杯斟滿了。

卡巴都西亞人， 那個戴着珠冠，頭髮撲着青粉的，便是王妃希羅底嗎？

第一個兵士， 是的，那就是王后。

第二個兵士， 國王很愛酒的；他有三種酒：第一種是來自沙莫斯島，紫得像皇帝的袍一般。

卡巴都西亞人， 我從沒有見過皇帝。

第二個兵士， 第二種是來自西魯斯城，如黃金一般的黃。

卡巴都西亞人， 我很愛黃金。

第二個兵士， 第三種來自西西里，紅得如血一般。

呂比亞人， 我們國裏的神很喜歡血。每年兩次我們要用童男童女來祭他們：五十個童男，一百個童女。但是我們似乎不會給夠他們似的，因為他們對於我們是很暴虐的呢。

卡巴都西亞人， 在我們國裏不再有神存在；羅馬人把他們驅走了。有人說他們跑到山裏去了，我却不相信這話。我曾在山上走過三夜去找尋他們，終於不會找到。後來我呼喚他們的名字，他們也不會出現。那麼，他們是死掉了。

第一個兵士， 猶太人向沒有人看得見的唯一的神禱告。

卡巴都西亞人， 我不能明白那個。

第一個兵士， 他們只相信那看不見的東西。

卡巴都西亞人， 真是十分可笑呵！

約翰的聲音， 在我之後來的那個人，能力比我更大。我還不配給他解鞋帶。在他的步武下，沙漠會立即長出百合花似的花來。瞎的眼將重見光明，聾子的耳朵也將還聰；乳兒將置手於龍窩上，而且會牽着獅子的鬃毛行走。

第二個兵士， 叫他靜着；他常常說那樣的傻話。

第一個兵士， 呵不。他是一個聖人。他也很溫良。當我每天帶食物給他時，他總是感謝我的。

卡巴都西亞人， 那麼他是誰？

第一個兵士， 先知。

卡巴都西亞人， 他叫甚麼名字？

第一個兵士， 約翰。

卡巴都西亞人， 他從何處來的？

第一個兵士， 從沙漠來的；他在那裏以蝗虫及野蜜過活，他有駝毛的衣服，腰上繫着皮帶。他的樣子是很粗野的！但是有一大羣的人跟着他走。他甚至於有許多門徒呢！

卡巴都西亞人， 他時常講的是些什麼？

第一個兵士， 我們不知道。許多次他講着令我們害怕的事；那是難解的。

卡巴都西亞人， 可以見他一次麼？

第一個兵士， 不行，那是國王禁止的。

青年敘利亞人， 公主的臉兒，藏在扇子背後了。她的一雙小而且白的手，好像正飛回窠裏的輕飛着的白鴿一樣。牠們像白色的蝴蝶，正像白色的蝴蝶啊。

侍者， 那與你有何關係？你看過她若干次了！你不要看她罷。——也許有可怕的事要發生哩。

卡巴都西亞人， (指着井)，一個奇怪的牢獄！

第二個兵士， 一口古井。

卡巴都西亞人， 一口古井，在這邊是該生病的！

第二個兵士， 呵，也不一定！比如國王的弟兄，他的長兄，王后希羅底的前夫，在裏面囚了十二年，而不會死去，最後還須人家絞死他哩。

卡巴都西亞人， 絞死？誰敢做那樣的事？

第二個兵士， (指着劊子手，一個魁梧的黑人) 納阿曼，他

敢那樣做。

卡巴都西亞人， 他不害怕嗎？

第二個兵士， 不，國王把指環給了他了。

卡巴都西亞人， 什麼指環呢？

第二個兵士， 死的指環，所以他不害怕。

卡巴都西亞人， 絞死國王，究竟是令人害怕的事。

第一個兵士， 爲什麼？國王也與其他的人一樣，只有一個頸子。

卡巴都西亞人， 那對於我畢竟是可怕的。

青年敘利亞人， 公主站起來了！她離席了。她像是無聊得很。啊！她向這裏走來了！！是的，她直向着我們走來！她是多麼蒼白呀！我從沒有見過她如此蒼白。

侍者， 不要看她，我請求你，不要看她。

青年敘利亞人， 好像迷了途的鴿子。……好像在風中顫動的水仙花……好像一朵銀的花。

莎樂美，(自宮裏走出來)。

DUA SCENO

La samaj. Salome. Poste Sklavo.

Salome.—Ne, mi ne restas; ne povas resti. Kial la tetrarko tiom min rigardas per siaj talp-
okuloj el sub la tremantaj palpebroj? Strango,
ke la edzo de mia patrino tiel min rigardadas.
Mi scias kion ĝi signifas—ho jes, mi scias.

La juna Siriano.—Ĉu vi forlasis la feston,
princino?

Salome.—Ah ! fresa estas tie ci la aero, fine
mi povas spiri ! Jen estas judoj el Jerusalemo,
kiuj sin dissiros reciproke en pecojn pro siaj simplaj
moroj; kaj barbaroj, kiuj nur trinkadas kaj ver-
sadas la vinon sur la plankon; kaj grekoj el Smir-
no kun pentritaj okuloj, pudritaj vangoj kaj
krispaj, frizitaj haroj; kaj silentemaj ruzaĝe egiptanoj
kun longaj ungoj el renstono, kaj brunaj mante-
loj; kaj romanoj, malcivilizitaj, arogantaj, ĉiam
blasfemantaj. Vulgara kanajlaro, kaj ili agas
kvazaŭ ili estas homoj de la plej alta nobeleco !

La juna Siriano.—Ĉu vi ne volas eksidi, prin-
cino?

Pagio.—Kial vi sin alparolas? Kial vi tiom
sin rigardas?—Okazos terurajo.

Salome.—Kiom da bono ĝi faras rigardi la lunon! Ĝi mienas kiel malgranda monero. Ĝi similas al malgranda floro el argento. Ĝi estas malvarmeta kaj pura; certe, ĝi estas pura, ĝi havas la puran belecon—jes, ĝi estas pura. Neniam oni ĝin makulis. Neniam ĝi estis tusata kiel ĉiuj aliaj diaĵoj

Voco de Johanano.—La Sinjoro venis! La Filo de la homoj venis! La centaŭroj sin kasis en la riverojn, kaj la sirenoj forlasis la riverojn kaj sin kasis en la arbaroj en la foliaron.

Salome.—Kiu vokis?

Dua soldato.—Tio estas la profeto, princino.

Salome.—Ah! La profeto, kiun la tetrarko tiom timas?

Dua soldato.—Pri tio ni scias nenion, princino; li estas la profeto Johanano.

La juna Siriano.—Ĉu vi ordonas, princino, ke mi alportigu al vi la portseĝon? La vetero estas bela en la ĝardeno.

Salome.—Terurigajn aferojn li diras pri mia patrino, ĉu ne vere?

Dua soldato.—Ni neniam komprenas kion li diras, princino.

Salome.—Jes, li diris terurigajn aferojn pri ŝi.

Manaso (venas el la palaco).—Princino, la tetrarko petas vin reveni al la festo.

Salome.—Mi ne volas reveni.

La juna Siriano.—Pardonu, princino, povus okazi io malbona, se vi ne reiras.

Salome.—Ĉu la profeto estas maljuna?

La juna Siriano.—Reiru, princino, estas pli bone. Ĉu mi povas konduki vin?

Salome.—La profeto, cu li estas maljuna?

Unua soldato.—Ne, princino, li estas ankoraŭ juna viro.

Dua soldato.—Tion oni ne scias, la homoj diras, ke li estas Eliaso.

Salome.—Kiu estas Eliaso?

Dua soldato.—Antaŭe li estis profeto en ĉi tiu lando, princino.

Manaso.—Kiun respondon de l' princino mi alportos al la tetrarko?

Voco de Johanano.—Ne ĝojkantu, ho lando de Palestino pro tio ke estas rompita la vergo, kiu frapis vin. Ĉar el la spermo de la serpento venos drako, kies naskitaĵo englutos la birdojn.

Salome.—Kia rimarkinda voco! Mi dezirus paroli kun li.

Unua soldato.—Neeble, princino!

Salome. — Tamen mi volas!

La juna Siriano. — KREDU al mi, princino, estus pli bone, se vi returnus al la festo.

Salome. — La profeto eliru la cisternon.

Manaso (eniras en la palacon post signo de la juna siriano).

Unua soldato. — Tion ni ne povas riski, princino.

Salome (iras al la rando de la cisterno kaj rigardas malsupren). — Kiel mallume estas tie malsupre! Devas esti terurige sidi en tia malluma truego! Ĝi similas al tombo. (Ŝi sin turnas refoje al la soldatoj.) Ĉu vi ne komprenis min? La profeto eliru, mi volas lin vidi.

Dua soldato. — Princino, mi petegas vin, ne postulu tion de ni!

Salome. — Vi atendigas min longe!

Unua soldato. — Princino, nia vivo apartenas al vi, sed ni ne povas fari kion vi deziras, ne al ni vi devas vin turni pro tio.

Salome. — (Rigardante la junan sirionon). — Ah!

Pagio. — Ve, Kio okazos — certe farigos io terura.

Salome. — (irante al la juna siriano), — Ĉu ne vere, Narabot, vi faros tion por mi? Mi ĉiam

estis bona al vi. Vi faros tion por mi. Nur rigardi mi volas lin, tiun rimarkindan profeton. Oni rakontis tiom multe pri li, multfoje mi aŭdis la tetrarkon paroli pri li. Mi kredas, ke li timas lin. Kaj vi, Narabot, ĉu vi ankaŭ timas lin?

La juna Siriano.—Ne, princino, nenium mi timas, sed la tetrarko malpermesis ke kiu ajn levu la kovrilon de tiu cisterno.

Salome.—Vi faros al mi tiun komplezon, Narabot, kaj morgaŭ, kiam en mia portseĝo mi preteriros sub la pordo ĉe la vendistoj de la statuetoj de l' dioj, mi lasos fali por vi malgrandan floron, malgrandan verdan floron.

La juna Siriano.—Princino, mi ne povas, mi ne povas!

Salome (ridante).—Vi ĝin faros, Narabot. Vi scias, ke vi faros por mi tiun komplezon. Kaj morgaŭ, kiam mi preteriros en mia portseĝo trans la ponton ĉe la vendistoj de la statuetoj de l' dioj, mi rigardos vin tra la muslina vualo, mi rigardos vin, Narabot, eble mi ankaŭ ridetos.—Narabot, rigardu min!—Vi bone scias, ke vi faros kion mi deziras de vi. Vi bone scias tion, ĉu ne vere? Mi ĝin scias.

La juna Siriano. (donas signon al la dua sol-

dato).—Elirigu la profeton, la princino deziras lin vidi.

Dua soldato. (eniras la cisternon, oni aŭdas la tintadon de cen^ooj kaj la bruon de peza metala pordo, kiu fermi^gas

Salome.—Ah!

Pagio.—O, kiel eksterordinare mienas la luno; kiel la mano de mortinto, kiu volas tiri sur sin mortotukon

La juna Siriano.—Strange gi mienas, certe; kiel princino kun okuloj el sukceso; tra nuboj de muslino gi ridetas, kiel juna princino.

Johanano (eliras la cisternon, lin sekvas la soldato).

Salome (pasas malantaŭen ce lia rigardo).

第二場

同前場， 莎樂美， 奴隸

莎樂美， 不，我不留住，不能留下了。爲什麼國王以他那顫動着的臉下的一雙鼯鼠似的眼睛頻頻望着我呢？真奇怪，我母親的丈夫會如此注意着我。我知道那是什麼意思——啊，是的，我知道。

青年敘利亞人， 你離席了嗎？公主？

莎樂美， 啊！這裏的空氣好清鮮啊！這下我可以呼吸了。那些從耶路撒冷來的猶太人，爲着他們那簡單的禮節，他們要互相鬥嘴打架的；那些野蠻人，他們只是繼續不斷地喝酒並把酒傾在地板上；還有斯密爾諾來的希臘人，眼睛圍繪着，頰上塗着色，頭髮捲而縷；那些寡言笑的狡滑的埃及人，蓄着腎石似的長甲，穿着褐色的外套；而那些羅馬人，却野蠻驕傲，而且總是瀆神。他們都是些賤民，他們一舉一動，却做出像最高貴的人一般。

青年敘利亞人， 你不想坐嗎？公主？

侍者， 爲什麼你向她說話呢？爲什麼你要那樣很地望她呢？——可怕的事情會要發生的。

莎樂美， 望月亮是何等地好呵！牠好像一個小錢。牠好像一朵小銀花。牠清冷而純潔；真的，牠是純潔的，牠有純潔的美質——是的，牠是純潔的。從沒有人玷污過牠。牠從不曾像其他的仙女一般被人觸過。

約翰的聲音， 主來了！人子來了！Centaŭroj (半人半馬的怪物——譯者) 躲到河裏去了。鮫人(Sireno)也從河裏逃

出來隱在樹林的葉叢裏去了。

莎樂美， 誰在喚呢？

第二個兵士， 那是先知在喚，公主。

莎樂美， 啊！先知，就是國王怕得很的那人嗎？

第二個兵士， 那些事情我們一點也不知道，公主；他是先知約翰。

青年敘利亞人， 公主，你要發令叫我去把肩輿爲你抬來麼？花園內的天氣很好。

莎樂美， 他說了我母親許多可怕的事情，是不是？

第二個兵士， 我們從不懂他說的話，公主。

莎樂美， 是的，他說了許多關於她的可怕的事。

瑪拿斯，（從宮中出來）公主，國王請你回席。

莎樂美， 我不願去。

青年敘利亞人， 對不起，公主，假使你不轉去，會有某種壞事發生的。

莎樂美， 先知是個老頭兒麼？

青年敘利亞人， 請轉去罷，公主，轉去更好點。我可以引你嗎？

莎樂美， 那個先知他是老年人麼？

第一個兵士， 不，公主，他還是個青年男子。

第二個兵士， 這到沒有人知道。人家說，他是以利亞呢。

莎樂美， 以利亞是誰？

第二個兵士， 他是從前這兒的一個先知，公主。

瑪拿斯， 我拿公主的什麼回答去答覆國王呢？

約翰的聲音， 啊，巴勒斯坦的國土啊；莫因為那打你的鞭子打斷了而歡唱啊。因為蛇的精液會生出龍來，而彥的子嗣會吞食雀鳥的。

莎樂美， 好奇異的聲音啊！我想同他說話。

第一個兵士， 不可能的！公主。

莎樂美， 可是，我想呀！

青年敘利亞人， 相信我，公主，你如果回席去，是最好的。

莎樂美， 把先知從井中放出來。

瑪拿斯，（青年敘利亞人對他打了個手勢，他跟着便走進宮去。）

第一個兵士， 我們不能冒那樣的險，公主。

莎樂美，（走到井邊下望）那下面是如何地黑暗啊！住在那黑的大洞裏，必定是很可怕的！牠好像一座墳。（她再轉身對着兵士走去）你們不懂我的話嗎？將先知引出來，我想見他。

第二個兵士， 公主，我懇求你，不要以那件事情來要求我們。

莎樂美， 你們害我等久了。

第一個兵士， 公主，我們的生命都屬於你，但是我們不能滿足你所喜歡的事，請不要以那樣的事情來求我們罷。

莎樂美，（望着年青的敘利亞人）啊！

侍者， 唉，會發生什麼事的，——真的，會有可怖的事發生的。

莎樂美，（走向青年敘利亞人）納拿波特，你要為我做那

件事，不是真的麼？我時常都對你好。你要爲我做那件事的。我只想看他一下，那個奇特的先知。人家講了他許多話。我多少回聽着國王講到他。我相信，他是怕他的。而你，納拿波特，你也怕他嗎？

青年敘利亞人， 不，公主，我不怕什麼人。但是，國王禁止了任何人去揭開那井蓋的。

莎樂美， 你要爲我盡力的，納拿波特，明天，當我坐着轎子經過賣神像者的門下時，我要拋下一朵小花，一朵綠的小花給你。

青年敘利亞人， 公主，我不能夠，我不能夠。

莎樂美， (笑) 你要做的。納拿波特。你知道，你要爲我盡力。明天，當我坐着轎子走過賣神像者側邊的那座橋時，我將透過面紗來望你。我要望你，納拿波特，也許還要微笑呢。——納拿波特，看我罷！你知道，你要做我望你爲我做的事。你很知道，是不？我是知道的。

青年敘利亞人， (向第二個兵士做手勢) 把先知引出來，公主要看他。

第二個兵士， (走進古井裏，人們可以聽到鐵的叮鏗聲，並聞重鐵門的大聲。)

莎樂美， 啊！

侍者， 啊！月亮顯得如何的奇特阿，就好像想要讓屍衣覆在他的身上的死人手那樣。

青年敘利亞人， 牠的樣子顯得奇特，真的；就好像長着琥珀眼睛的公主；像透過薄紗雲裏而微笑的青年的公主。

約翰的聲音， (從井中出來，兵士跟在後面。)

莎樂美， (當着他的眼光，退後。)

TRIA SCENO

La Samaj. Johanano.

Johanano (*haltante sur la rando de la cisterno*).—Kie estas li, kies pokalo jam estas plena je abomenaĵoj? Kie estas li, kiu mortis iam en arĝenta trenvesto, antaŭ la tuta popolo? Venigu lin ĉi tien, por ke li aŭdu la voĉon de tiu, kiu aŭdigis sian vokon en la dezertoj kaj en la regaj palacoj.

Salome.—Pri kiu li parolas?

La juna Siriano.—Tion oni neniam scias, princino.

Johanano.—Kie estas si, kiu vidis sur la vando bildojn de viroj, bildojn de haldeanoj, pentritajn per koloroj; kiu sin donis al la volupto de siaj okuloj, kiu sendis kurierojn al Haldeo?

Salome.—Li parolas pri mia patrino!

La juna Siriano.—Certe ne, princino!

Salome.—Jes, pri mia patrino li parolas!

Johanano.—Kie estas si, kiu malaltigis al asiriaj soldatestroj, kiuj cirkaŭas siajn lumbojn per cirkaŭrimenoj, kaj kiuj portas multkolorajn kronojn sur la kapoj? Kie estas si, kiu malaltigis al egiptaj junuloj, kiuj, vestitaj per tolo kaj hiacint-[^]stonoj, portas orajn sildojn kaj kaskojn el arĝento,

kaj havas korpojn kiel grandeguloj? Si levigu de sia lito de voluptoj, de la lito de adulta sangomikso por ekaŭdi la parolon de tiu, kiu ebenigas la vojon de l' Sinjoro, por ke si povu pentadi siajn pekojn! Se si tamen ne povas plu eksenti pentadon, sed persistadas sian abomenaĵon, si spite tio venu, car la Sinjoro jam tenas la vergon en sia mano!

Salome.—Terurige! terurige!

La juna Siriano.—Ne restu ĉi tie, princino, mi vin petas.

Salome.—La plej teruraj estas liaj okuloj. Ili similas al nigraj truoj, kiujn oni bruligis per torcoj en turkan tapiŝon. Ili similas al nigraj kavajoj, kie drakoj logas, al nigraj kavajoj de Egipto, kie logas la drakoj. Al nigraj maroj ili similas, kiujn lumigas fantaziaj lunoj—kredu, li parolos ankoraŭ unu fojon!

La juna Siriano.—Ne restu ĉi tie, princino, mi petegas vin!

Salome.—Kiel malgrasa li estas! Li similas al ebura figuro! al argenta statuoj; sendube li estas ĉasta kiel la luno. Li similas al lumradio, al argenta lumradio. Lia karno devas esti malvarma kiel eburo—mi dezirus rigardi lin de proksime.

La juna Siriano.—Ne, re, princino!

Salome.—Mi devas rigardi lin de proksime!

La juna Siriano.—Princino! princino!

Johano.—Kia virino estas tiu, kiu rigardas min? Mi ne volas, ke si min rigardu. Kiom si rigardas min per siaj okuloj el sub la delogantaj palpebroj! Mi ne scias, kiu si estas, ne volas tion scii; si foriru; mi ne volas kun si paroli.

Salome.—Mi estas Salome, princino de Judeo kaj la filino de Herodias.

Johano.—For de mi, filino de Babilono! Ne alproksimigu la elektiton de la Sinjoro! Via patrino plenigis la teron per siaj abomenaj faroj kaj la krio de siaj pekuloj penetris ĝis en la orelojn de Dio.

Salome.—Danrigu, Johano, via voco ebriigas min.

La juna Siriano.—Princino! princino! princino!

Salome.—Danrigu, Johano, kaj proklamu al mi, kion mi faros.

Johano.—Ne alproksimigu, ho, filino de Sodomio, sed kovru vian vizagon per vualo, kaj sufu cindron sur vian kapen kaj forkuru en la dezerton por serĉi la filon de la liemoj.

Salome.—Kiu estas la filo de la homoj? Ĉu li similas al vi pri beleco, Johanano?

Johanano.—Forigu vin de mi, forigu vin de mi! La flugilbaton de la mortangelo mi aŭdis en la palaco.

La juna Siriano.—Princino, mi petegas vin, returnu!

Johanano.—Kion vi sercas tie ĉi kun via glavo, ho angelo de Dio, mia Sinjoro! Kion vi sercas en tiu ĉi malicplena palaco? La tago de tiu, kiu mortos en argenta vesto, ankoraŭ ne aperis.

Salome.—Johanano!

Johanano.—Kiu vokas?

Salome.—Johanano! mi amas vian korpon, ĉar ĝi estas blanka kiel la lilio de kampo, kiun ankoraŭ ne tusis la falĉisto; ĝi estas blanka kiel nego, kusanta sur la montoj de Judeo kaj kiu malsuprenfluas en la valojn. La rozoj en la ĝardeno de l' regino de Arabujo ne estas tiel blankaj kiel via korpo, nek la dolco de la krepusko, kiam ĝi glitas sur la foliojn, nek la brusto de la luno, kiam ĝi kusas supre la maro; nenio en la mondo estas tiel blanka kiel via korpo. Lasu min tusi vian korpon.

Johanano.—For de mi, ho filino de Babilono;

de la virino la peko eniris la mondon; ne parolu al mi, mi ne volas aŭskulti vin. Mi aŭdas nur la vortojn de mia Dio, la Sinjoro.

Salome.—Via korpo estas abomeninda. Ĝi similas al korpo de leprulo. Ĝi similas al plastrumita vando, kie la viperoj logas, al plastrumita vando, kie la skorpionoj konstruas siajn nestojn. Ĝi similas al plastrumita tombo plena je abomenaĵoj. Ĝi estas teruriga; ĝi estas teruriga, via korpo. Sed viajn harojn mi kuras, Johanano. Ili estas kiel la vinberoj, kiel la malhelaj vinberoj, kiuj pendas al la vinberarboj de Edomo en la lando de la Edomanoj. Ili estas kiel la cedroj de Libanono, kiuj disdonas siajn ombrojn al la leonoj kaj al la rabistoj, kiam ili sin kavas en la tago. Ne estas tiel nigraj la longaj mallumaj noktoj, kiam la luno ne lumas kaj la steloj timas. La silento, loganta en la arbaroj, ne estas tiel nigra, nenio en la mondo estas tiel nigra kiel viaj haroj; lasu al mi tusi viajn harojn!

Johanano.—Forigu vin, ho filino de Sodomo. Ne tusetu min! La templon de mia Dio kaj Sinjoro neniu devas tuseti.

Salome.—Viaj haroj estas terurigaj. Ili estas rigidaj pro malpuraĵo kaj polvo; ili similas al

dornokrono, kiun oni premis sur vian kapon, ili
 similas al fasko da nigraj serpentoj, kiun oni ĵetis
 crikaŭ vian kolon. Viajn harojn mi ne amas!
 Ĝi estas via buso, kiun mi amas, Johanano! Ĝi
 estas kiel skarлата strio sur ebura turo, kiel gra-
 nato, trancita per ebura trancilo. La granatfloroj,
 kiuj kreskas en la ĝardeno de Tiruso kaj kiuj
 superas la rughon de la rozoj, ne estas tiel rugaj;
 la rugaj fanfaroj de la trumpetoj, kiuj anoncas
 la alvenon de l' regoj kaj ektimigas la malamiko-
 ojn, ne estas tiel rugaj. Pli ruga estas via buso
 ol la piedoj de tiuj, kiuj disprenas la vinberojn
 en la vinpremejo; pli ruga ol la piedoj de la ko-
 lomboj, kiuj logas en la templo kaj estas nutrataj
 de la pastroj; pli ruga ol la piedoj de la viro,
 elirante la arbaron post kiam li mortigis la so-
 vagan leonon. Via buso estas koralbranco, kiun
 trovis la fiskaptistoj en la krepusko de la maro,
 kaj kiun ili destinis al regoj! Ĝi similas al ci-
 nabro, kiun trovas la moabanoj en la minejoj de
 Moabo, kaj kiun la regoj ricevis de ili; ĝi simi-
 las al la pafarko de la persa rego, pentrita per
 cinabro kaj havanta kornojn el koraloj. Nenio en
 la mondo estas tiel ruga, kiel via buso; lasu al
 mi kisi vian buson.

Johanano.—Neniam, ho filino de Babilono, ho filino de Sodomio, neniam!

Salome.—Vian buson mi volas kisi. Johano, mi volas kisi vian buson!

La juna Siriano.—Princino! princino! mirt-branceto, kolombo el ĉiuj kolomboj, ne rigardu lin, tiom, ne rigardu lin tiom! Ne diru al li tiajn aferojn, tion mi ne povas elporti—princino, ne diru al li tiajn aferojn!

Salome.—Vian buson mi volas kisi, Johano!

La juna Siriano (eligas ekkrion, sin trapikas kaj falas inter Salome kaj Johanano.)

Salome (ne ekvidas gin).

Pagio (irante al la kadavro).—La juna siriano mortigis sin! La juna soldatestro mortigis sin! Tiu, kiu estis mia amiko, mortigis sin! malgrandaĵojn kun nardoj, kaj orajn orelingojn mi donacis al li, kaj li mortigis sin!

Unua Soldato.—Princino, la juna soldatestro ĵus mortigis sin.

Salome.—Vian buson lasu al mi kisi, Johano!

Johanano.—Ĉu vi ne timas, ho filino de Herodias? Ĉu mi ne proklamis al vi, ke mi aŭdis la flugilbaton de la mortangelo en la palaco,

kaj; ĉu la angelo ne aperis?

Salome.—Vian buson lasu al mi kisi!

Johanano.—Ho filino de honto, estas nur unu viro, kiu povas ankoraŭ vin savi! Ĝi estas tiu, pri kiu mi al vi parolis. Iru kaj serĉu lin. En boato sur la maro de Galileo li sidas kaj parolas al siaj disĉiploj. Genufleksu sur la marbordo kaj voku lian nomon. Li al ĉiuj venas, kiuj vokas lin, kaj kiam li venos al vi, tiam genufleksu antaŭ liaj piedoj kaj preĝu pardonon pro viaj pekoj.

Salome.—Vian buson lasu al mi kisi!

Johanano.—Estu malbenita, ho filino de sangomiks-adulta patrino. estu malbenita!

Salome.—Vian buson mi volas kisi, Johanano!

Johanano.—Mi ne volas rigardi vin. Mi ne volas rigardi vin. Vi estas malbenita, Salome. Vi estas malbenita! (*Li refoje malsupreniras en la cisternon*).

Dua soldato (sekvas, oni aŭdas refoje la tintadon de ĉenoj kaj la bruon de la fermiganta pordo).

第三場

同前場。 約翰

約翰，（停在古井邊）那個把杯子充滿了穢物的男人在那裏？那個有一天要穿着銀袍而死於全體民衆之前的男人在那裏？叫他到這裏來，聽聽在沙漠中，在王宮中的警喚者的聲音。

莎樂美， 他說誰呢？

青年敘利亞人， 誰也不知道，公主。

約翰， 那個看見壁上的男像，看見用顏色繪着的加爾底亞人的像，便將自己投入視慾中間，且派遣使者到加爾底國土的女人在什麼地方？

莎樂美， 他在說我的母親。

青年敘利亞人， 決不是的，公主。

莎樂美， 是的，他在說我的母親。

約翰， 那個委身於那些腰圍皮帶而頭帶彩冠的亞細利亞隊長們的女人在什麼地方？那個委身於那些穿着麻布與玉簪花色的衣服，拿着金盾，帶着銀盔，而且身體魁梧的埃及少年們的女人在什麼地方？叫她從那淫污的床上起來，從那亂倫的床上起來，聽聽替主開路的人的話，藉以痛悔她的罪過。設若她不想懺悔，而圖再沉陷罪惡裏，也把她叫來，因為主已經拿着鞭子在他的手中了。

莎樂美， 好可怕呵！好可怕呵！

青年敘利亞人， 公主，我求你，不要停留在這裏。

莎樂美， 他的眼睛最可怕了，牠們好像土耳其地氈

被人們以火把燒過的異窟窿，牠們好像蛟龍棲息的黑洞，好像住着蛟龍的埃及的黑洞那樣，牠們又像黑的海照映着靈幻的月亮——你相信，他還要再說一次呢！

青年敘利亞人， 公主，我懇求你，不要留在這裏。

莎樂美， 他是何等的瘦削！他像象牙的彫像！他像一個銀像；真的，他如月亮一般純潔。他像一道光線，一道銀的光線。他的肉體一定如象牙一般的冷——我願在近處看他一下。

青年敘利亞人， 不，不要那樣，公主！

莎樂美， 我一定要從近處看他一下！

青年敘利亞人， 公主！公主！

約翰， 那望着我的女人是誰？我不要他望我。她用她那勾誘人的眼臉下的金色的眼睛來狠狠望着我！我不知道她是誰，也不想知道；叫她走開，我不願同她說話。

莎美樂， 我是莎樂美，猶太的公主，希羅底的女兒。

約翰， 離開我，你巴比倫的女兒！不要接近主的選民罷！你的母親把她的醜事充溢了地球，而她的罪惡的叫聲已達神的耳裏了。

莎樂美， 再說一遍罷，約翰，你的聲音使我沉醉呵！

青年敘利亞人， 公主！公主！公主！

莎樂美， 再說罷，約翰，並請告訴我，我要做什麼。

約翰， 呵，梭東的女兒，不要接近我。你只去把面紗蒙着你的臉，把些灰撒在頭上，跑到沙漠裏去找人子罷。

莎樂美， 人子又是誰呢？他也如你一般漂亮嗎，約翰？

約翰：「離開我，離開我！我已聽着宮中的死神撲翅的聲音了。」

青年敘利亞人， 公主，我懇求你，轉去罷！

約翰， 呵，上帝的天使，我的主，你帶着你的劍到此處來找什麼呢！你在這充滿罪惡的宮庭裏找尋什麼呢？那個穿着銀服而死的人的日子還不會到哩！

莎樂美， 約翰！

約翰， 誰在喚我？

莎樂美， 約翰！我愛你的身體，因為牠白得像生在野外不會刈過的百合花一樣；像覆在猶太羣山上而流入溪谷的積雪一樣；亞拉伯女王的花園中的玫瑰花，也不如你的身體的白。更不必說拂在樹葉上的曙光的甜蜜，更不必說睡在海上的明月的胸了；世界上沒有一樣能如你的身體一般的白。讓我摸摸你的身體罷！

約翰， 離開我，你巴比倫的女兒；自從有了婦人，罪惡便到了世界上來了。不要同我說話，我不想聽你的。我只聽我主上帝的話。

莎樂美， 你的身體是可厭的。牠好像害麻瘋癩的人的身體。牠好像毒蛇棲息的粉牆，像蝸子築巢的粉牆。牠好像一塚充滿了污穢的白墳，牠真可怕。你的身體，真是可怕。但是，我却愛你的頭髮，約翰。牠們好像葡萄，像埃東米人國土裏伊東的葡萄園中垂下來的黑葡萄。牠們像李巴農的大柏樹，好像在白晝裏給獅子與強盜藏身的太柏樹。就是月光不亮而星子害怕的漫漫黑夜，也沒有這樣的黑。就是樹林中的悄靜，也沒有這樣的黑，在這世界上，

沒有什麼能像你的頭髮這樣黑了；讓我摸你的頭髮罷！

約翰， 走開，梭東的女兒，不要觸我，誰也不該一觸我主上帝的神殿。

莎樂美， 你的頭髮是討人厭的。牠們被穢物與灰塵膠硬了；牠們在你的頭上，就像誰給你帶上一頂荆冠一樣，牠們像人們在你頸上圍下一條黑蛇一樣。我不愛你的頭髮！我愛的是你的嘴，約翰！牠像象牙塔上的紅帶子，像用象牙刀切開的石榴，那生長在提魯斯園中，而比一切玫瑰花更紅的石榴花，也不如那樣紅；那預先報知王駕將到而且恐嚇敵人的號筒的紅的號鳴，也沒有這樣紅。你的嘴比之於在葡萄壓榨器中蹣葡萄的人的腳還更紅；比那棲在寺院裏被牧師飼養的鴿子的腳還更紅。比那當他剛從林裏殺死兇野的獅子出來的人的腳還更紅。你的嘴好像漁夫在黎明的海中發現着打算獻與國王的珊瑚枝一樣！牠好像莫亞波人在莫亞波礦穴中發現而被國玉拿去的硃砂一樣，牠好像用硃砂繪着，並用珊瑚來裝飾着的波斯王的寶弓一樣。在世界中，沒有什麼如你的嘴一樣紅的了，讓我親你的嘴罷！

約翰， 不行，巴比倫的女兒呵！梭東的女兒啊！那是決不行的！

莎樂美， 我要親你的嘴，約翰！我要親你的嘴！

青年敘利亞人， 公主，公主，您是桃金孃的嫩枝，你是一切鴿子中的鴿子，不要那樣望着他，不要那樣望着他！不要對他說我不能忍受的事——公主，不要對他說那樣的事。

莎樂美， 我要親你的嘴，約翰！

青年敘利亞人，（發出叫聲，以劍自刃，倒於莎樂美與約翰之間。）

莎樂美，（不看他）

侍者，（走到屍首前）青年的敘利亞人自殺了！青年的隊長自殺了。我的朋友自殺了！我贈了他裝着甘松與金耳環的小木匣，而他却自殺了！

第一個兵士， 公主，青年的隊長剛才自殺了，

莎樂美， 讓我親你的嘴，約翰！

約翰， 希羅底的女兒，你不害怕嗎？我不是告訴過你：我聽着了宮內死神撲翅的聲音，而且天使不是出現了嗎？

莎樂美， 讓我親你的嘴罷！

約翰， 呵，恥辱的女兒，現在只有一個人可以救你！那個人，我已經向你說過，去找他罷。他坐在加利略海上的舟中對他的門人說教。去跪在海濱呼喚他的名字罷。人人呼他，他都要來的，當他走到你的面前來，你便跪在他的腳下並求他恕你的罪惡罷。

莎樂美， 讓我親你的嘴罷！

約翰， 你要被詛咒！你這亂倫的母親的女兒呵，你要被詛咒！

莎美樂， 讓我親你的嘴呵，約翰！

約翰， 我不願望你了。我不願望你了。你被詛咒了，莎樂美，你被詛咒了！（他走下井去）

第二個兵士，（隨着，人們聽得見鎖的釘鐘聲，並閉門的重聲。）

KVARA SCENO

La samaĵ sen Johano

Salome.—Mi k[^]is[^]os vian bu[^]ŝon, Johano, mi k[^]is[^]os ĝin!

Unua soldato.—La kadavro devas esti forigata, la tetrarko ne volas vidi kadavrojn, escepte kadavrojn de homoj, kaj li mortigis mem.

Pag[^]io.—Li estis mia frato. Ve, ĉu mi ne antaŭdiris, ke okazus io terura? Mi antaŭdiris ĝin kaj ĝi okazis! Mi bone sciis, ke la luno serĉis mortinton. Ve, kial mi ne kasis ĝin antaŭ la luno? Ke mi estu k[^]asinta ĝin en kaverno, tiam la luno ne testus ĝin vidinta! Li estis al mi pli intima ol frato. Mi donacis al li arbetaĵon de mardoj kaj ringon el agato, kiun li portis ĉiam al la mano. Vespere ni promenadis sur la bordo de la rivero sub la migdalujoj, kaj li rakontadis al mi pri sia patrujo. Ĉiam li parolis tre mallaŭte. La sono de lia voko estis kvazaŭ la voko de fluto, sed ĝi sonis ludas. Antaŭ li amis rigardi sin en la rivero; tion mi ofte al li recipis.

Alia soldato.—Vi estas prava, la kadavro devas esti k[^]asata, la tetrarko ne devas vidi ĝin.

La soldatoj—(forportas la kadavron kaj metas ĝin post la cisternon, kiam envenas Herodo).

Unu soldato.—La tetrarko ne venas tien ĉi, neniam li venas sur la terason, li tre timas la profeton.

Herodo.—(Herodias kaj ŝiaj korteganoj eniras).

第四場

同前場。約翰不在

莎樂美， 我要吻你的嘴；約翰，我要吻牠。

第一個兵士， 屍首是必得移開的，國王除了他自己殺死的外，是不願看見死屍的。

侍者， 他是我的弟弟，唉，我不是早就說過要發生可怕的事嗎？我預言過，而他竟發生了，我很知道月亮在找死人。唉，我爲什麼不在月亮的面前把他藏起來呢？假使我把他藏在洞子裏，月亮就不會看見他了！他對我比對哥哥還更親暱些。我送了他一個甘松的小匣，又送他瑪瑙的指環，他時常將他帶在手上。傍晚的時分，我們在櫻桃林下的河岸上散步，他把他的祖國的事講給我聽。他總是說得很低。他的音調，就像人們吹奏的笛聲一樣。他還愛對着河中望他自己，那樣的事，我屢屢責備他過。

第二個兵士， 不錯，這屍首是必須隱藏起，不使國王看見牠才對。

兵士們， （將屍首搬開，置於古井後面，希律上。）

第一個兵士， 國王是不會到這裏來的，他從不到露台上來，他很怕先知哩。

希律， （希羅處與一般朝臣入。）

KVINA SCENO

La samaj, Herodo, Herodias, Tigelinus, Romanoj, Virinoj kaj Viroj de la sekvantaro de Herodo. Judcĵ, Nazoretanoj. Fariseoj kaj Sadukejoj. Manaŝo. Sklavoj kaj Sklavinoj, plenigantaj la tutan maldekstran flankon de l' scenejo kaj la ŝtuparon. Plu malfrue la voco de Johanano.

Herodo. — Kie estas Salome? kie estas la princino? Kial ŝi ne revenis al la festeno, kiel mi ĝin petigis? Ah! Tie ĉi ŝi estas!

Herodias. — Ne rigardu ŝin ĉiam; seninterrompe vi ŝin rigardas.

Herodo. — Tre stranga la luno mienas hodiaŭ vespere. Ĉu ne vere, ĝi mienas tre stranga. Ĝi similas al avidema virino, kiu ĉiuloke serĉas la amatulon. Kaj ĝi estas nuda; tute nuda ĝi estas. La nuboj volas envolvi ĝin, sed ĝi ne volas. Tute nuda ĝi sin montras kaj rulas sur la ĉielo kiel ebria virino; sendube ĝi serĉas amatulon; ĉu ĝi ne ruliras kiel ebriulino? Ĝi similas al avidema virino, ĉu ne vere?

Herodias. — Sensencaĵo! la luno similas nur al la luno kaj al nenio alia. Ni returnu, ĉi tie vi havas nenion por serĉi.

Herodo. — Mi volas resti tie ĉi! Manaso, kunsigu tien tapiŝojn. Bruligu la torĉojn, alportu ĉi tien la eburan tابلون, alportu la tابلون el jaspo.

(Post signo de Manaso la sklavoj kaj sklavinoj, rapidas en la palacon kaj trans la ŝtuparojn kaj alportas tapiŝojn. Kelkaj alportas tri belegajn seĝegajn kaj tablojn, kaj ŝarigaŝ ilin sur la unuan altaron; aliaj alportas vinon kaj fruktojn; aliaj metas brulantaĵojn, torĉojn en la torĉujojn al la muroj; aliaj sin ŝarigas kun torĉoj kaj ventumiloj. Muzikistoj kun blovamuzikiloj, harpoj, duonsfertamburoj kaj cimbaloj, sidigas al la dekstra flanko de la cisterno.)

Herodo. — Refreŝiga estas ĉi tie la aero. Mi volas plue trinki vinon kun miaj gastoj. Al la senditoj de Cezaro ĉiu honoro devas esti montrata.

Herodias. — Por ili vi ne restas tie ĉi.

Herodo. — Jes, por ili; la aero estas tiel refrerŝigita; venu, Herodias, miaj gastoj, atendas. O! mi glitis sur sango, malbona antaŭsigno, tre malbona antaŭsigno. Kial kusaŝ tie sango? Kaj kial tiu kadavro? Ĉu vi kredas, ke mi estas la reĝo de Egiptujo, kiu neniam donas feston, ne montrante kadavron? Kiu ĝi estas? Mi ne volas vidi ĝin.

Unua Soldato. — Nia soldatestro, sinjoro. La juna siriano, kiun antaŭ tri tagoj vi nomis nis:

soldatestro.

Herodo. — Mortigi lin mi ne ordonis.

Dua Soldato. — Li mortigis sin mem, sinjoro.

Herodo. — Kial? Mi do nomis lin soldatestro.

Dua Soldato. — Ni ne scias, Sinjoro. Tamen li mortigis sin.

Herodo. — Strange; mi kredis, ke nur la romaj filozofoj sin mortigas; ĉu ne vere? Tigelinus, la romaj filozofoj sin mortigas.

Tigelinus. — Kelkaj el ili; la stoikuloj sin mortigas, sinjoro. Ili estas tre maldelikataj homoj, precipe tre ridindaj homoj, vere tre ridindaj.

Herodo. — Jes, estas ridinde, mortigi sin mem.

Tigelinus. — Oni mokas ilin en Romo. La imperiestro estas verkinta pri ili mokpoemon, kiun oni ĉie recitas.

Herodo. — Ah! ĉu li verkis mokpoemon pri ili? Estas mirinde, li povas ĉion — sed estas strange, ke la siriano sin mortigis. Mi bedaŭras, mi vere bedaŭras. Ĉar li estis bela, li estis tre bela, li havis tiajn sopirantajn okulojn. Mi memoras ke li rigardadis sopirante Salome'on; vere, li rigardadis sin iom tro multe.

Herodias. — Trovigas ankoraŭ aliaj, kiuj rigardadas sin tro multe.

Herodo. — Rego estis lia patro; mi forpelis lin el lia lando. Kaj la reĝinon, lian patrinoŝ, vi faris sklavino. Tial li estas tie ĉi kvazaŭ gasto kaj tial mi faris lin soldatestro. Mi bedaŭras, ke li estas morta. Sed pro kio vi lasis tie la kadavron; forigu ĝin, mi ne deziras vidi ĝin, forportu!

La Soldatoj (forportas la kadavron tra la dekstra pordo).

Herodo. — Estas malvarme tie ĉi; estas trablovo, ĉu ne vere? estas trablovo.

Herodias. — Ne, ne estas trablovo.

Herodo. — Jes, estas trablovo, kaj io kvazaŭ flugilbataĵoj; mi aŭdas la batadon de larĝaj flugiloj en la aero. Ĉu vi ne ĝin aŭdas?

Herodias. — Ne.

Herodo. — Nun mi ne plu aŭdas ĝin; sed mi ĝin aŭdis; estis la vento sendube, ĝi forigis. Sed ne, mi ĵus aŭdis ĝin refoje, ĉu vi ankaŭ ne ĝin aŭdis? Ĝi sonas kvazaŭ flugilbataĵo.

Herodias. — Estas nenio, mi diras vin; vi estas malsana, ni reiru.

Herodo. — Mi ne estas malsana, sed saĝnas al mi, ke via filino estas malsana, tiel malsana ŝi mienas, neniam mi vidis vian filinon tiel pala.
(Li sidigas.)

Tigelaŭsus kaj Herodias (sidigas).

Pagio (sidigas je la piedoj de Herodias):

Herodias — Mi jam diris al vi, ne rigardu sin.

Herodo. — Enversu vinon. (Oni ĝin faras.) Salome, venu kaj trinku kun mi iom da vino. Mi havas ĉi tie vinon, kiu estas belega. La imperiestro mem sendis ĝin al mi. Trempu viajn lipojn per ĝi kaj tiam lasu al mi malplenigi la pokalon.

Salome (sidante ĉe la dekstra pordo). Mi ne soifas, tetrarko.

Herodo. — Ĉu vi aŭdas kiel ŝi, via filino, min respondas?

Herodias. — Ŝi estas tute prava. Kial do vi ĉiam sin rigardas?

Herodo. — Alportu fruktojn. (Oni faras ĝin.) Salome, venu kaj manĝu frukton kun mi. Mi amas vidi la mordon de viaj dentoj en frukto. Formordu pecon de tiu ĉi frukto, la ceteron mi volas manĝi.

Salome. — Mi ne malsatas.

Herodo (al Herodias). — Ĉu vi vidas, kiel vi edukis sin, vian filinon!?

Herodias. — Mia filino kaj mi devenas de reĝoj! Sed via avo estis kamelisto kaj krom tio ŝtelisto!

Herodo — Vi manŝogas!

Herodias. — Vi scias mem, ke tiu estas vero.

Herodo. — Salome, venu, eksidu ĉe mi, mi volas doni al vi la kronon de via patrino.

Salome. — Mi ne estas laĉa, tetrarko.

Herodias. — Vi do vidas, kiel ŝi estimas vin.

Herodo. — Alportu —, kion mi deziris? Mi forgesis. Ah! ah! mi memoras.

Voco de Johanano. — La tempo alvenis; tio farigis, kion mi antaŭdiris, diras la Sinjoro, nia Dio. Alvenis la tago, pri kiu mi parolis.

Herodias. — Silentigu lin do, mi ne volas aŭdi lian voĉon, li ĉiam insultas min.

Herodo. — Nenion li diris kontraŭ vi. Cetere, li estas tre granda profeto.

Herodias — Mi ne kredas en profetoj; ĉu iu povas tion antaŭdiri, kio okazos? Neniu scias tion; krom tio, li ofendas min ĉiam. Sed mi kredas ke vi timas lin; jes, mi scias ke vi timas lin.

Herodo — Mi ne timas lin, mi timas tute ne-niun.

Herodias. — Jes, vi lin timas, se ne, kial vi ne donas lin en la manojn de la judoj, kiuj jam deziras tion dum ses monatoj?

Unua judo — Sinjoro, vere, estus pli bone li-

veni lin al ni:

Heroldo. — Suffice pri tio, mi jam donis al vi tian responidon; mi ne liveros lin al vi. Li estas sankta viro; iu, kiu Dion vidis.

Unu Judo. — Neble, nenfu vidis Dion post Eliaso, kiu estis la unua, kiu vidis Dion. En nia tempo Dio ne plu sin montras, kaj tial estas tiom da mfizero en la lando.

Dua Judo. — Oni tute ne scias, ĉu la profeto Eliaso vere vidis Dion. Ĝi estis nur la ombro de Dio, kiun li vidis.

Tria Judo. — Dio ne sin kisas, li ĉiam sin montras en ĉiuj aferoj, en la malbono kaj en la bono.

Kvara Judo. — Tion oni ne diru, tio estis tre danga doktrino, kiu devenas el la lernejoj de Aleksandrio, kie estas instruata greka filozofio. Kaj la grekoj estas idolanoj, ili ĉ ne estas ĉirkaŭtrancitaj.

Kvina Judo. — Neniam oni povas scii, kiel agas Dio, ĉar Liaj vojoj estas plennisteraj. Eble estas tio la bono, kio sajnas esti la malbono, neniam oni povas tion scii, tial oni sin submetu al ĉio Dio estas fortega, samtempe Li batas la malfortulojn kaj la fortulojn, nenfun li indugas.

Unua Judo. — Prave, Dio estas terura. Li batas la malfortulojn kaj la fortulojn, kiel oni pistas la grenon en pistujo. sed tiu ĉi viro neniam vidis Dion. Post la profeto Eliaso neniu vidis Dion.

Herodias. — Silentigu ilin do, ili enuigas min.

Herodo. — Sed mi aŭdis diri ke Johanano mem estas via profeto Eliaso.

Unua Judo. — Neeble, post la tagoj de l' profeto Eliaso pasis pli ol tri cent jaroj.

Herodo. — Tamen estas homoj, kiuj diras, ke li estas la profeto Eliaso.

Unua Judo. — Ne, ne, li ne estas la profeto Eliaso.

Vocô de Johanano. — Veninta estas la tago, la tago de l' Sinjoro, kaj sur la mentoj mi aŭdas la pasojn de tiu, kiu estas la Savonto de l' mondo.

Herodo. — Kion signifas tio, la Savonto de l' mondo?

Tigel'nus. — Ĝi estas la titolo, kiun havas la imperiestro.

Herodo. — Tamen la imperiestro ne venas al Judeo. Hieraŭ mi ricevis leteron el Romo, en ĝi nenio estas skribita pri tio. Sed vi, Tigelinus, vi estis en Romo la pasintan vintron, kaj tamen ankaŭ aŭdis nenion pri tio?

Tigellinus. — Vere, sinjoro, nenion mi aŭdis pri tio. Mi nur klarigis al vi la titolon.

Herodias. — La imperiestro tute ne povas veni ĉi tien, li suferas je la podagro, oni diras ke li havas piedojn kvazaŭ elefanto. Ankaŭ pro ŝtataj motivoj li ne venos, ĉar kiu forlasas Romon — tiu perdos Romon. Li ne venos. Sed kio ajn estu: li estas la Cezaro; se li volos, li venos. Tamen mi ne kredas ke li venos.

Unua Nazaretano. — Ĝi ne estas Cezaro, pri kiu parolis la profeto!

Herodo. — Ne Cezaro?

Unua Nazaretano. — Ne, sinjoro!

Herodo. — Pri kiu do li parolis?

Unua Nazaretano. — Pri la Mesio, kiu ekvenis.

Unua Judo. — La Mesio ne ekvenis.

Unua Nazaretano. — Li ekvenis kaj faras miraklojn ĉiuloke.

Herodias. — Sensencaĵo, mi ne kredas plu en mirakloj, mi jam vidis tro multe da ili. (*Al pagĉo*). Mian ventumilon!

Unua Nazaretano. — Tiu viro faras verajn miraklojn, ekzemple: dum malgranda edziĝfestoj, en urbeto de Galileo, li ŝanĝis akvon en vinon. Homoj, kiuj ĉeestis, rakontis ĝin al mi. Ankaŭ li

resaniĝis per surmetigo de manoj du leprulojn antaŭ la pordegoj de Kapernaŭmo.

Dua Nazaretano. — Vi eraras, estis du blinduloj, kiujn li resaniĝis apud Kapernaŭmo.

Unua Nazaretano. — Ili estis lepruloj, tamen li ankaŭ jam resaniĝis blindulojn, kaj oni vidis lin paroli kun anĝeloj sur monto.

Sadukzo. — Ne ekzistas anĝeloj.

Fariseo. — Jes, ili ekzistas, sed mi ne kredas, ke tiu viro parolis kun ili.

Unua Nazaretano. — Multaj homoj vidis lin paroli kun anĝeloj.

Sadukzo. — Ne kun anĝeloj!

Herodias. — Kiel tiuj homoj senpaciencigas min, ili estas veraĵmalsaguloj. (*Al la pagio*). Nu, mian ventumilon?

Pagio (*donas la ventumilon*).

Herodias. — Vi mienas kvazaŭ vi songas. Ne songu, nur malsanuloj songas. (*Ŝi batas la pagion per la ventumilo*).

Dua Nazaretano. — Same okazis la miraklo al la filino de Jairuso.

Unua Nazaretano. — Jes, certe, nedisputeble.

Herodias. — Tiuj homoj estas malsaguloj, ili rigardas tro multe la lunon, silentigu ilia do.

Herodo. — En kio ekzistas la miraklo al la filino de Jairuso?

Unua Nazaretano. — Mortinta estis la filino de Jairuso, li revivigis ŝin.

Herodo. — Ĉu li povas revivigi la mortintojn?

Unua Nazaretano. — Jes, sinjoro, li revivigas la mortintojn.

Herodo. — Mi ne volas, ke li faru tion, mi malpermesas al li fari tion, mi ne ĝin kredas ke oni revivigas mortintojn. Oni serĉu lin kaj diru ke mi ĝin malpermesas revivigi la mortintojn. Kie logas nuntempe tiu viro?

Dua Nazaretano. — Sinjoro, li logas ĉie, sed estas tre malfacile, trovi lin.

Unua Nazaretano. — Oni diris ke li logas nun en Samario.

Unua Judo. — Je tio oni povas vidi, ke li ne estas la Mesio, ĉar ĉe la samarianojn neniam venos Mesio. ili estas malbenitaj, ili neniam portas oferaĵojn al la templo.

Dua Nazaretano. — Antaŭ nelonge li forlasis Samario. Mi kredas ke li estas nuntempe en la ĉirkaŭaĵo de Jeruzalemo.

Unua Nazaretano. — Ho ne, tie li ne estas, mi ĵus venis de Jeruzalemo. De du monatoj oni aŭdis

plu nenion pri li.

Herodo. — Tute egale, tamen oni igu lin serĉi kaj diru ke mi ne permesas ke li revivigas la mortintojn. Ŝanĝi akvon en vinon; resanigi leprulojn kaj blindulojn, tion li faru se li deziras, tio eĉ saĝnas al mi bona faro. Sed li nur ne revivigi la mortintojn, estus terurige se la mortintoj revenus.

Voco de Johanano. — Ve al la voluptemulino, la malĉastulino, la filino de Babilino kun okuloj el oro sub la brilantaj palpebroj! Tiel parolas la Sinjoro, nia Dio. Atakigu sin de aro da homoj, eklevigu de la popolo ŝtonojn por ŝtonmortigi sin!

Herodias. — Ordonu al li ke li silentu!

Voco de Johanano. — La soldatestroj trapikigu sin per glavoj, ili dispremigu sin per ŝildoj!

Herodias. — Tio estas hontindaĵo!

Voco de Johanano. — Tiel mi volas forigi la krimojn de la tero, por ke ĉiuj virinoj lernu ne imiti la abomenaĵojn de tiu virino.

Herodias. — Ĉu vi aŭdis kion li diris kontraŭ mi? Ĉu vi toleras ke li insultas tiel vian edzinon?

Herodo. — Vian nomon li ja ne eldiris!

Herodias. — Tute egale, vi bone scias ke li ĉiam penas insulti min, kaj mi estas via edzino,

ĉu ne vere?

Herodo. — Jes, amata kaj kara Herodias, vi estas mia edzino, kaj antaŭe vi estis la edzino de mia frato!

Herodia: — Estis vi, kiu tiris lin el miaj brakoj!

Herodo. — Prave; mi estis la pli forta; sed ni ne parolu plu pri tio. Mi ne volas plu paloli pri tio. Tial la profeto parolis tiujn terurigajn vortojn. Nepre malfeliciaĵo okazos fine pro tio! Tial ni silentu pri ĝi! Altnobla Herodias, ni forgesas niajn gastojn! Enversu por mi, ho multeamatino; replenigu por mi per vino la belegan pokalon, tiun-ci el argento kaj tiun grandan el kristalo. Mi trinkas al la sano de l' imperiestro! Romanoj estas tie ĉi, tial oni devas trinki al la sano de l' imperiestro!

Ĝuĵ. — Cezaro! Cezaro!

Herodo. — Ĉu vi ne vidas kiel pala estas via filino?

Herodias. — Kion tio povas interesi al vi, ke ŝi estas pala aŭ ne?

Herodo. — Neniam mi ŝin vidis tiel pala.

Herodias. — Ne rigardu ŝin ĉiam!

Voco de Johano. — En tiu tago la suno fari-

gos tiel nigra kiel la hartukoj, la luno farigos tiel ruga kiel sango, kaj la steloj falos sur la teron kvazaŭ nematuraj figoj, falantaj de l' figujo, kaj la reĝoj sur la tero ektimos.

Herodias. — Haha, mi dezirus vidi la tagon pri kiu li parolacas, en kiu la luno farigos kiel sango kaj la steloj falos sur la teron kvazaŭ nematuraj figoj. Kvazaŭ ebrulo tiu profeto parolas! Sed la sonoron de lia voĉo mi ne povas plu elporti, abomeninda estas al mi lia voĉo! Silentigu lin do!

Herodo. — Ho ne, mi ne komprenas, kion li diras, sed ĝi estas eble signo!

Herodias. — En signoj mi ne kredas. Li parolas kvazaŭ ebria homo.

Herodo. — Fble li estas ebria de l' vino de Dio!

Herodias. — Kia estas tiu vino? De kiu vinmonto ĝi devenas, en kiuj premejoj ĝi estas preparita?

Herodo. (*de nun rigarda: seninterrompe Salomeon*). — Tigelinus, kiam vi estis lastfoje en Romo, ĉu la imperiestro tiam parolis al vi pri — — —

Tigelinus. — Pri kio, sinjoro?

Herodo. — Pri kio? — mi demandis al vi ion, ĉu ne vere? Mi forgesis pri kio mi volis demandi.

Herodias. — Vi refoje rigardas mian filinon,

ne rigardu sin, mi jam diris tion al vi.

Herodo. — Vi ĉiam diras la samon.

Herodias. — Mi refoje ĝin diras.

Herodo. — Kaj la rekonstruaĵo de la templo, pri kio oni tiom parolas, ĉu tio okazos? Ĉu ne vere, oni diras ke la kurteno antaŭ la plejsanktaĵo malaperis?

Herodias. — Vi mem ĝin forprenis; vi tute ne scias, kien vi parolas. Mi ne volas resti tie ĉi pli longe, ni reeniru la palacon.

Herodo. — Dancu por mi, Salome.

Salome. — Mi ne deziras danci, tetrarko.

Herodo. — Salome, filino de Herodias, dancu por mi.

Herodias. — Lasu sin do trankvila.

Herodo. — Mi ordonas vin danci.

Salome. — Mi ne amas danci, tetrarko.

Herodias (ridetante). — Vi vidas kiel si obeas vin!

Herodo. — Kion tio tusas min ke si dancas aŭ ne? Tio estas al mi tute same; hodiaŭ vespere mi estas felica, tre filica, peniam mi estis tiel felica.

Unua Soldato. — La tetrarko mienas tre malgaja, ĉu ne vere? li mienas tre malgaja.

Duaj Soldato. — Jes, tre malgaja li mienas.

國立中央圖書館

NATIONAL CENTRAL LIBRARY
NANKING

Herodo. — Kial mi ne estus felica? La imperiestro, kiu estas la estro de l' mondo, la estro de ciao, tre min amas. Donacojn de alta valoro li ĵus sendis al mi kaj li promesis al mi venigi al Romo la reĝon de Kapadocio, mian malamikon, eble li krucumigos lin en Romo; ĉar li povas cion fari, kion li volas, la imperiestro; li ja estas la estro. Tial mi rajtas esti felica, kaj vere, mi ĝi estas ankaŭ. Ankoraŭ neniam mi estis tiel felica. Nenio en la mondo povas neniigi mian feliccon.

Voco de Johanano. — Li sidos sur la trono, li estos vestita purpure kaj skarlate. En sia mano li tenos oran ujon plenan je siaj kalumnioj. La anĝelo tamen mortfrapos lin, de vermoj li estos mangata.

Herodias (mokante). — Ĉu vi aŭdas, kion li diras pri vi: De vermoj vi estos mangata.

Herodo. — Ne pri mi li parolas, neniam li ĝin faras. Li parolas pri la reĝo de Kapadocio, mia malamiko, ĝi estas li kiu estos mangata de vermoj. Neniam li parolis al mi, la profeto, escepte tiam, kiam mi faris la edzinon de mia frato la edzino de mi mem. Eble li estas ankaŭ prava, ĉar efektive, vi estas senfrukta.

Herodias. — Senfrukta? Kaj vi diras tion, vi,

kiu senĉese rigardas nian filnon, vi, kiu deziras ke ŝi dancu por pleztrigi vin! Estas vere absurda diri ion tian. Mi jam naskis infanon. Al vi neniam naskigis infano, ĉe ne ĉe unu el viaj sklavinuoj. Vi estas senfrukta, ne mi!

Herodo. — Silentu! Vi estas senfrukta. Vi ne donis al mi infanon, kaj tial la profeto nomas nian edzecon ŝanĝadulta edzeco, kiu kaŭzos malfeliĉaĵojn; mi timas ke li estas prava. — Tre certe, li estas prava! — Sed nun ne estas la tempo paroli pri tio, nun mi volas esti feliĉa, kaj mi ĝi estas, tre feliĉa mi estas, nenio ĝenas min.

Herodias. — Tre mi ĝojas ke vi estas tiel bonhumora hodiaŭ vespere. Vi ne kutimas tion. Sed malfruĝas, ni returnu, kaj ne forgesu ke ni volas ĉasi je l' tagiĝo. Al la senditoj de l' imperiestro oni ja devas fari ĉiun honoron, ĉu ne vere?

Dua Soldato. — Kiel malgaja mienas la tetrarko.

Unua Soldato. — Jes, li mienas malgaja.

Herodo. — Salome, Salome dancu por mi. Mi petas vin, dancu por mi, mi estas tiel malĝoja hodiaŭ vespere; jes, mi estas tre malĝoja hodiaŭ vespere. Enirante, mi glitis sur sango, tio estas malbona antaŭsigno, ankaŭ mi aŭdis—certe, mi aŭdis flugilbaton en la aëro, baton kvazaŭ de

grandega birdo. Mi ne povas diri, kion signifas tio; mi estas tiel malĝoja hodiaŭ vespere; venu kaj dancu, Salome, mi vin petas. Kiam vi dancos por mi, vi povas deziri de mi, kion vi volas, mi ĝin donos al vi. Jes, dancu por mi, Salome, mi volas doni al vi ĉion, kion vi deziras, eĉ la duonon de mia reĝolando.

Salome (ekstarante). Ĉu vi volas doni al mi ĉion, kion mi deziras, tetrarko?

Herodias.—Ne dancu, mia filino.

Herodo.—Ĉion, eĉ la duonon de mia reĝolando.

Salome.—Ĉu vi ĵuras tion, tetrarko?

Herodo.—Mi ĵuras tion, Salome.

Herodias.—Mia filino, ne dancu!

Salome.—Je kio vi ĵuras, tetrarko?

Herodo.—Je mia vivo, je mia krono, je miaj dioj! Kion ajn vi deziras, mi ĝin donos, eĉ la duonon de mia reĝolando, se vi nur dancos. Ho Salome, Salome, dancu por mi.

Salome.—Vi ĵuris, tetrarko.

Herodo.—Mi ĵuris. Salome.

Salome.—Kion ajn mi deziras de vi, eĉ la duonon de via reĝolando!

Herodias.—Ne dancu, mia filino.

Herodo.—Eĉ la duonon de mia reĝolando.

Kiel bela vi estos estante regino, se placos al vi deziri la duonon de mia reglando. Ĉu ne vere, ŝi estos tre bela regino?—Ah! estas malvarme ĉi tie, blovas malvarma vento, mi aŭdas ĝin! Kaj en la aero mi refoje aŭdas la flugilbaton, oni povus kredi ke flugpendas birdo, granda nigra birdo super la teraso. Kial mi ne volas vidi ĝin, tiun birdon? Kiel teruriga estas ĝia flugilbato, kiom teruriga estas la vento de flugilbato; ĝi estas malvarma vento—sed ne, ĝi ja ne estas malvarma, ĝi estas kontraŭe tre varma, tro varma; mi sufokigas, versu akvon sur miajn manojn. (*Sklavoj rapidas al li*). Donu al mi negon por manĝi, forprenu mian mantelon, rapide, rapide, forprenu de mi la mantelon—ne, lasu ĝin. Mia girlando doloras min, mia girlando el rozoj. La floroj estas kvazaŭ fajro, ili brulis mian frunton. (*Li ŝiras la girlandon de sia kapo kaj ĵetas ĝin sur la tablon*). Ah! fine mi povas spiri; kiel rugaĵ estas tiuj folioj, ili mienas kiel sango sur blanka tuko. Tute egale, ĉie oni ne devas trovi simbolojn. Tio malebligus la vivon. Estus pli bone diri ke sango estas tiel bela kiel rozoj; estus pli bone, tion diri—sed ni ne parolu plu pri tio. Nun mi estas felica, tre felica mi nun estas, mi rajtas tion, ĉu

ne vere? Ĉar via filino dancos por mi. Salome,
vi dancos por mi, vi ĝin promesis.

Herodias.—Mi ne volas ke ŝi dancu.

Salome.—Mi dancos por vi, tetrarko. (*Ŝi donas
signon al siaj sklavinoj, ili surprizas la ŝuparon*).

Herodo.—Ĉu vi aŭdas, kion diras via filino? Ŝi dancos por mi. Salome, vi agos bone, dancante por mi, kaj kiam vi estos dancinta, pensu al tio: vi postulos de mi ĉion, kion vi volas. Ĉion ajn, kion vi volas, mi donos ĝin al vi, eĉ la duonon de mia reĝolando. Mi ĵuris tion, ĉu ne?

Salome.—Vi ĵuris, tetrarko.

Herodo.—Kaj neniam mi rompis mian ĵuron. Mi ne estas unu el tiuj, kiuj ne tenas sian vorton, mi ne povas mensogi, mi estas la sklavo de mia vorto, kaj mia vorto estas reĝa vorto. La reĝo de Kapadocio mensogas ĉiam, sed li ne estas reala reĝo. Li estas malkuragulo. Ankaŭ li ŝaldas al mi monon kaj ne volas ĝin pagi. Eĉ miajn senditojn li insultis, li diris tre insultajn aferojn. Sed la imperiestro krucumigos lin, kiam li venos al Romo; mi firme kredas, ke la imperiestro krucumigos lin. Se ne, li mortos kaj estos mangata de vermoj. La profeto antaŭdiris tion. Nu, Salome, je kio vi endas?

Salome.—Mi nur atendas, ĝis miaj sklavinoj alportos al mi odoraĵojn kaj la sep vualojn, kaj senigos de miaj piedoj la sandalojn.

Sklavinoj (*revenas kaj alportas odoroĵojn kaj la sep vualojn; ili malligas la sandalojn, demetas la surgran ves'on de Salome kaj envolvas sin per vualoj.*)

H. rodo.—Ĉu vi volas danci nudpiede? Ah, tio estas bona. vere bona! Al blankaj kolomboj similos viaj piedoj, al blankaj floretoj, kiuj tremadas sur arbo—sed ne, ŝi dancos sur sango, ĉar sango estis versata sur la plankon! Mi ne volas ke ŝi dancu sur sango. Tio estus malbona antaŭsigno.

Herodias.—Kio povas esti tio al vi, ke ŝi dancas sur sango? Vi ja vadis en ĝi multfoje.

H. rodo.—Kion tio al mi tusas? Ah, rigardu do la lunon! Ĉu ĝi ne farigis ruĝa, ruĝa kiel sango? Ah, la profeto ĝin antaŭdiris. Ĉu ne vere, tion li antaŭdiris. Vi do ankaŭ ĝin aŭdis? La luno farigis ruĝa kiel sango; ĉu vi ne vidas tion?

Herodias. (*markante*)—Certe, bone mi ĝin vidas kaj, la steloj falas kiel nematuraj figoj, ĉu ne? Kaj la suno farigas malluma kiel pentvesto el haroj, kaj timo ekprenas la regojn de la tero. Tion almenaŭ oni vidas; unu fojon la profeto estis

prava, timo ekprenas la reĝojn de la tero! Sed ni returnu, vi estas malsana, en Romo oni rakontos ke vi estas freneza. Ni returnu, mi diras vin!

Voĉo de Johanano.—Kiu estas tiu, kiu venas tie de Edomo, kiu venas tie de Bozra, en purpura vesto, brilanta de vesta belegeco, alproksimigante en ĉiopotenco? Kial liaj vestoj estas pentritaj skarlate?

Herodias.—Ni returnu, la voĉo de tiu homo ekscitas min plejgrade. Mi ne volas, ke mia filino dancu, kiam samtempe li tiamaniere krias! Mi ne volas ke ŝi dancu, kiam vi rigardas ŝin en tia maniero, unuvorte: mi ne volas, ke ŝi dancu.

Herodo.—Restu kviete sidanta, edzino, reĝino; via kontraŭstaro ne utilos al vi, mi ne reiros antaŭ ol ŝi estos dancinta. Dancu, Salome, dancu por mi!

Herodias.—Ne dancu, mia filino!

Salome.—Mi estas preta, tetrarko.

La Muzikistoj (komencas ludi).

La Sklavinoj (kaŭras en duoncirklo ĉirkaŭ Salome, ili kantas unuonan melodion, frapadas laŭt la manojn kaj eligas laŭ'ajn ekbrilojn dum Salome turnas dancadas).

Salome (dancas la senvualdancon kaj fine falas senvuale al la piedoj de Herodo).

Herodo.—Ah, estas rave, rave! Vidu, kiel ŝi, via filino dancas por mi. Venu al mi, Salome, por ke mi rekompensu vin. Mi malavare pagas al dancistinoj kaj malavare mi volas vin rekompenŝi; ĉion, kion vi deziras, mi volas doni al vi. Kion vi volas havi? Parolu!

Salome (genufleksante).—Mi volas, ke oni alportu al mi sur argenta plado . . . .

Herodo (ridante).—Sur argenta plado, certe, sur argenta plado. Ŝi estas ĉarma, ĉu ne? Kion do oni alportos al vi sur argenta plado, kara kaj bela Salome, plej bela el ĉiuj knabinoj en Judeo, kion oni alportos al vi sur argenta plado? Parolu, kio ajn ĝi estu, oni alportos ĝin al vi, miaj trezoroj apartenas al vi; kio do ĝi estas, Salome?

Salome (ekstarante).—La kapo de Johanano!

La Ŝelavinoj (almetas al ŝi mantelon).

Herodias.—Ah! bone dirita, mia filino!

Herodo (ekstarante). Ne, ne!

Herodias.—Bone dirita, mia filino!

Herodo.—Ne, Salome, ne; tion vi ne deziras. Ne aŭskultu al via patrino; ŝi ĉiam konsilas al vi nur malbone, al ŝi ne aŭskultu.

Salome.—Al mia patrino mi ne aŭskultas. Je mia propra plezuro mi deziras la kapon de Joha-

nano sur argenta plado. Vi ĵuris, Herodo, ne forgesu tion, vi ĵuris!

Herodo.—Mi scias; je miaj dioj mi ĵuris; bone mi tion scias. Tamen, mi petas vin, deziru de mi ion alian, la duonon de mia reglando; ĝia mi donos al vi. Sed ne postulu tion, kion vi ĵus postulis!

Salome.—Mi postulas de vi la kapon de Johanono.

Herodo.—Ne, ne, mi ne volas.

Salome.—Vi ĵuris, tetraŭko.

Herodias.—Jes, vi ĵuris ĉiu ĝin aŭdis, vi ĵuris antaŭ ĉiu.

Herodo.—Silentu, mi ne parolas al vi.

Herodias.—Tute prave mia filino povas postuli la kapon de tiu homo. Kontraŭ mi ĝi eligis insultaĵojn, abomenaĵojn li diris al mi. Oni vidas, kiel ŝia patrino estas kara al ŝi, tial ne cedu, mia filino, li ĵuris, ĵuris.

Herodo.—Silentu, neparolu al mi. Vidu, Salome, oni devas esti prudenta, ĉu ne vere? oni devas esti prudenta. Neniam mi estis severeta kontraŭ vi, mi ciam vin amis, eble tro multe. Estas teruro, estas abomeno postuli tion de mi, kaj fine mi kredas ke ĝi tute ne estas serioza. La kapo de senkap-

Ĝi estas abomena objekto, ĉu ne vere? Knabino ne devas vidi tion. Kian plezuron tio povas alporti al vi? nenian. Ne, ne, tion vi ne povas deziri; aŭskultu min momenton. Mi havas smeraldon, grandan rondan smeraldon, kiun la amatino de Cezaro sendis al mi. Kiam vi vidas tra tiu ŝtone, tiam vi povas tion vidi, kio en la malproksimeco okazas. La imperiestro mem portas tian stonon, kiam li vizitas la cirkon. La mia tamen estas pli granda, tion mi scias certege; ĝi estas la plej granda smeraldo en la tuta mondo. Ĝin vi volas havi, ĉu ne? Petu ĝin de mi, vi ekhavos ĝin.

Salome.—Mi postulas la kapon de Johanano.

Herodo.—Aŭskultu min do, vi ja tute ne aŭskultas min, lasu min fine paroli al vi, Salome.

Salome.—La kapon de Johanano!

Herodo.—Ne, ne, tion vi ne volas, vi nur ĝin diras por fari al mi doloron, ĉar mi rigardis vin la tutan vesperon. Nu, mi ja konfesas, via beleco turmentis min, terure ĝi turmentis min, kaj tro multe mi vin rigardis, sed mi ne ĝin refaros. Oni devas rigardi nek objektojn nek personojn. Nur en la spegulo oni devas rigardi sin, ĉar speguloj nur montras al ni maskojn.—Mi soifas; vinon!—Salome, ni estu amikoj. Vidu . . ., kion

mi nur volis diri . . ., kio ĝi estis? —ho jes, mi memoras. Salome, alproksimiĝu, alie vi ne aŭdos miajn vortojn! Salome, vi do konas miajn blankajn pavojn, la belajn blankajn pavojn, kiuj promenas en la ĝardeno inter la mirtoj kaj cipresoj. Oraj estas iliaj bekoj, kaj la grenoj, kiujn ili manĝas, estas el oro, kaj purpure rugaj estas iliaj piedoj. Pluvas, kiam ili blekas, kaj kiam ili disvolvas la voston, tiam la luno staras sur la ĉielo. Po du ili promenas inter la cipresoj kaj la malhelaj mirtoj, gardata ĉiu de sklavo. Ofte ili flugas trans la arbojn kaj ofte ili ripozas sur la herbejoj kaj ĉe la lagetoj. Neniu reĝo sur la tuta tero posedas tiajn mirindajn birdojn, eĉ ne Cezaro. Vidu, kvindek de tiaj pavoj estos viaj, ĉiam ili sekvos vin kaj en ilia mezo vi estos, kiel la luno en granda brilanta nuboj—ili ĉiuj estos viaj, nur cent mi posedas, kaj sur la tuta tero ne estas reĝo, kiu posedas pavojn kiel ĉi tiuj, tamen mi volas doni ilin ĉiujn al vi. Vi nur malligu min de mia ĵuro kaj ne postulu plu de mi, kion vi postulis. (*Li fintrinkas la pokalon da vino*).

Salome.—Donu al mi la kapon de Johanano.

Herodias.—Bone dirite, mia filino! (*al Hérodo*) kaj vi faras vin ridinda per viaj pavoj.

Herodo.—Silentu, vi ĉiam krias; kiel rabobirdo vi krias! Oni ne devas tiel krii. Via voĉo turmentas min. Silentu, mi diras vin! Salome, pripensu, kion vi faris! Eble tiu viro venas de Dio, mi firme kredas, ke li venas de Dio; li estas sankta viro. La fingro de Dio tuŝis lin. Terure Dio parolis per lia buŝo. En la palaco kiel ankaŭ en la dezerto, ĉiam Dio estas kun li. Almenaŭ tio estas ebla. Oni ne ĝin scias certe, sed estas eble ke Dio estas por li kaj kun li. Se li mortas, tiam malfeliĉo povas trafi min. Ĉar li proklamis ke en la tago de lia morto, iu estos trafata de malfeliĉo. Kaj nur min povas tio koncerni. Pripensu ke mi glitis sur sango, kiam mi venis ĉi tien. Krom tio, mi aŭdis flugilbaton en la aero, baton de grandegaj flugiloj. Tio estas malbonaj antaŭsignoj! Kaj tre certe montriĝis aliaj, kiujn mi ne eksciis. Nu, Salome, vi ne povas deziri ke trafos min malfeliĉo! Tion vi ne volas, aŭskultu min plue.

Salome.—Donu al mi la kapon de Johanano.

Herodo.—Vidu, vi tute ne aŭskultas min. Estu do kvieta, mi estas tute kvieta, kiel vi vidas. Aŭskultu min: ĉi tie mi portas kaŝitan ornamaĵon, kiun ĉe via patrino neniam vidis, tre rimarkindan ornamaĵon. Mi havas ĉirkaŭkolon, kiu

konsistas el kvar perlaroj, oni povus rigardi ilin kiel lunojn, kiuj estas fiksitaj al radioj el arg^hento; oni povus rigardi ilin kiel kvindek kaptitajn lunojn, kunligitajn al unu maldika fadeno el oro. Tion portis iam unu reg^hino sur sia ebura brusto. Se vi g^hin portas, vi estos tiel bela kiel reg^hino. Mi havas amestisojn, tiel nigrajn kiel vino, aliajn tiel rug^hajn kiel vino miksit^a kun akvo. Mi posedas flavajn topazojn kiel okuloj de tigroj, kaj rug^hajn topazojn kiel kolombokuloj, kaj verdajn kiel katokuloj. Mi posedas opalojn, kiuj lumas kun malvarma flamo, kiuj malg^hojas la animojn kaj kiuj timas la nokton. Oniksojn mi posedas, kiuj mienas kvazaŭ pupilo de mortinta virino. Selenitojn mi posedas, kiuj ali^hgas, kiam ali^hgas la lune, kaj kiuj pali^hgas kiam la luno brilas. Mi havas safirojn, grandajn kiel ovojn, blujn kiel blujn florojn; en ili la maro sin movas, kaj neniam la luno malhelpas la bluan de iliaj ondoj. Mi havas or^hstonojn kaj berilojn, krisopazojn kaj rubinojn, saradoniks- kaj hiacint^hstonojn kaj kalzedonitojn; ilin ĉiujn mi volas doni al vi, kaj ac^heti por vi ankoraŭ multajn aliajn objektojn. La reg^ho de Hindujo ĵus sendis al mi kvar ventumilojn el papagoplumoj, kaj la reg^ho de Nubio sendis veston

el strutplumoj. Kristalon mi posedas, kiun virinoj ne devas rigardi, sed nur junaj viroj post kiam ili estas vergitaj per vergo. En kesteto el perlamoto mi havas tri belegajn turkisojn; kiam oni portas ilin sur la frunto, oni povas vidi aferojn, kiuj ne ekzistas, kaj kiam oni portas ilin sur la mano, oni povas fari nefrukteblaj per ili la virinojn. Tiuj trezoroj estas de nekalkulebla valoro, ili estas nepageblaj. Tamen tio ne estas ankoraŭ ĉio. En kesteto el ebono kuŝas du pokaloj el sukceso, similaj al oraj pomoj. Kiam malamiko verŝas venenon en tiujn pokalojn, ili farigas kvazaŭ argentaĵoj pomoj. En kesteto kun enkrustitaĵ sukceso mi havas sandalojn ornamitajn per vitro; mi posedas brakringojn enkrustitajn per karbunkolo kaj renŝtono . . . kion do vi volas, Salome. Diru al mi kion vi deziras kaj mi donos ĝin al vi. Ĉion mi volas doni al vi, ĉion, kion vi volas, nur ne tion unu. Ĉion, kion mi posedas mi volas doni al vi, escepte unu vivon. La mantelon de la ĉefpastro vi havos, eĉ la antaŭkurteno de la plejsanktaĵo!

La Judoj (kun indigno).—O! O!

Salome.—Donu al mi la kapon de Johanano!

Herodo (falsidigante).—Kiu donos al ŝi kion ŝi postulas Ĉu ŝi estas vere la infano de sia

patrino?

Unua Soldato (alproksimiĝas la reĝon).

Herodias (prenas la ringon de la mano de la tetrarko kaj ĝin donas al la soldato, kiu tuj ĝin portas al la ekzekutisto).

La Ekzekutisto (konfuziĝas terurite).

Herodo.—Kiu prenis mian ringon? Estis ja ringo al mia dekstra mano. Kiu trinkis mian vinon? Estis ja vino en mia pokalo. Ĝi estis plena je vino kaj iu fortrinkis ĝin. O, mi firme kredas ke malfeliĉo trafos iun.

La Ekzekutisto (malsupreniras la cisternon. Oni refoje aŭdas la tintadon de ĉenoj kaj pordon kiu brufermiĝas).

Herodo.—Ve, kial mi donis mian vorton? Neniam reĝo devus doni sian vorton; se li ĝin tenas, estas terure, kaj se li ne ĝin tenas, ne estas malpli terure.

Herodias.—Mi opinias ke mia filino agis prave.

Herodo.—Mi estas certa, ke nin trafos malfeliĉo.

Salome (sin klinas super la rando de la cisterno kaj aŭskultas). Nenio aŭdiĝas, nenion mi aŭdas; kial tiu viro ne kriis? Se iu venus por mortigi min, mi krius, mi defendus min, mi ne ĝin tolerus—ekbatu! ekzekutisto, ekbatu! mi diras vin—nenion mi aŭdas—teruriga silento regas. Ah! Io falis teren. Mi aŭdis ion, kio falis. Li timas, tiu sklavo, certe

li lasis fali sian glavon. Li ne kuragâs mortigi lin. Li estas malkuragulo, tiu sklavo, oni irigu soldatojn. (*Ŝi ekvidas la pagion de Herodo kaj parolas al li*). Venu ĉi tien, vi ja estis la amiko de tiu mortinta siriano, ĉu ne vere? Ne estas ankoraŭ sufiĉe da mortintoj. Diru al la soldatoj ke ili malsupreniru kaj alportu al mi, kion mi deziris, kion promesis al mi la tetrarko, kaj kio apartenas al mi.

Pagio (malantaŭen paŝas terurite).

Salome (sin turnas al la soldatoj). — Venu ĉi tien, soldatoj, malsupreniru kaj alportu al mi la kapon de tiu viro.

La Soldatoj (malantaŭen paŝas terurite).

Salome. — Tetrarko, tetrarko ordonu do al viaj soldatoj, alporti al mi la kapon de Johanano! (*Granda nigra brako, la brako de l' ekzekutisto aperas el la cisterno, portanta sur argenta plado la kapon de Johanano, Salome ekprenas ĝin, Herodo kovras al si la kapon per la mantelo, Herodias ridetas kaj ventumas sin. La Nazaretanoj genufleksas kaj preĝas*). Ah! vi ne volis permesi al mi kisi vian buŝon, Johanano, nun mi volas kisi ĝin; per miaj dentoj mi volas mordi ĝin kiel maturan frukton. Jes, mi nun volas kisi vian buŝon, Johanano. Ĉu mi ne ĝin diris al vi, ke mi volas kisi ĝin? Sed kial vi ne rigardas min, Johanano? Viaj okuloj, kiuj estis tiel terurigaj, tiel plena

je kolero kaj malestimo, nun ili estas fermitaj, kial ili estas nun fermitaj? Malfermu ilin! Levu viajn palpebrojn, Johanano. Kial vi ne rigardas min? Ĉu vi timas min, Johanano, ĉar vi ne rigardas min? Kaj via lango, kiu, simila al serpento, elĵetis sian venenon, nun Ĝi diras plu nenion, Johanano; tiu ruĝa vipero, kiu per sia veneno ebrügis min. Tio ĵa estas stranga, ĉu ne? De kio venas, ke ĉi tiu ruĝa vipero ne moviĝas plu? — vi maldeziris min, Johanano, vi min forpuŝis, vi diris al mi insultajn vortojn: Kvazaŭ kontraŭ knabinaĉo, vi agis kontraŭ mi, Salome, la filino de Herodias; kontraŭ mi, princino de Judeo, kaj nun Johanano, mi vivas ankoraŭ, sed vi estas morta, kaj ĉi tiu via kapo estas mia; nun mi povas fari kun ĝi kion mi volas. Mi povas ĵeti ĝin antaŭ la hundojn kaj al la birdoj en la aero — ah, Johanano, Johanano, vi estis la ununura viro, kiun mi amis, al ĉiuj aliaj mi nur estis antipatia, sed vi estis bela. Via korpo similis al ebura kolono sur piedestalo el arĝento, ĝi similis al ĝardeno plena je vinberoj kaj arĝentaj lilioj, ĝi estis kiel turo el arĝento, ornamita per eburaĵ pentraĵoj. Nenio en la tuta mondo estis kiel via korpo, nenio en la mondo estis tiel nigra kiel viaj haroj, kaj nenio sur tero estis tiel ruĝa kiel via buŝo. Via voĉo estis

oferujo el kiu fluadis multteksta odoro, kaj se mi rigardis vin, eksonis en mi mirindaj sonoj. Ah, kial vi ne rigardis min, Johanano? Per viaj manoj kaj per viaj insultoj vi kovris per mi vian vizagon. Antaŭ viajn okulojn vi metis la vualon de tiu, kiu volas vidi sian Dion. Nun vi vidas Lin, vian Dion, Johanano, min tamen, min—vi vidis neniam. Se vi ĝin estus farinta, vi estus aminta min. Mi vidis vin, Johanano—kaj—mi amis vin. Ah, kion mi vin amis! Ankoraŭ mi vin amas, Johanano, nur vin; mi soifas je via beleco, kaj malsatas je via amo. Kaj nek vino nek frukto povis trankviligi mian deziron. Kion mi nun faros, Johanano? Nek la riveroj, nek la riveregoj povas trankviligi mian amon. Princino mi estis—vi malsatis min—ĉasta mi estis—vi metis fajron en mian sangon. Ah, kial vi ne rigardis min, Johanano? Se vi estus ĝin farinta, vi estus aminta min. Mi bone ĝin scias, vi estus aminta min, ĉar la mistero de l' amo estas pli granda ol la mistero de l' morto. Nur la amon oni povas rigardi.

Herodo. — Abomena estas via filino, plene abomena. Tio, kion ŝi faris, estas vere granda krimo, certe krimo kontraŭ nekonata Dio.

Herodias. — Mi pravigas la faron de mia filino

kaj nun mi volas resti tie ĉi.

Herodo (ekstarante).—Tion diras la sangadulta virino. Venu, mi ne volas resti ĉi tie pli longe; venu, mi rediras vin, mi scias ke malfeliĉo ekfariĝos. Manaso, I aŝaro, Oziaso, estingu la torĉojn, nenion mi volas plu vidi, mi ne volas, ke io vidas min ie, Estingu la torĉojn, kaŝu la lunon, kaŝu la stelojn, ni kaŝu nin mem en nia palaco. Herodias, mi komencas timegi! (*Ĉiuj foriras tra la enirejo kaj trans la ŝtuparon en la palacon*).

La Sklavoj (estingas la torĉojn, la steloj malaperas, granda nuboj kaŝas la lunon, la seĉnejo forigas tute mal-luma).

Herodo (eksupreniras la ŝtuparon).

Voĉo de Salome—Nun mi kisis vian buŝon, Johanano, mi kisis vian buŝon. Sur viaj lipoj estis amara gusto, ĝi estis la gusto de la sango, ĉu tio estis la gusto de la amo? Oni diras, ke la amo estas amara—sed tute egale, tute egale, mi kisis vian buŝon, Johanano, mi kisis vian buŝon! (*Radio de la lumlumo falas sur Salomeon*).

Herodo (sin turnas kaj vidas sin). Oni mortigu tiun virinon!

La Soldatoj (rapidas al ŝi kaj dispremas sin per siaj ŝildoj). Fino.

第五場

佈景 同前場。

入物 希律，希羅底，諦格里魯斯，羅馬人，希律的男女侍從；猶太人，拿撒勒人，法利賽人與沙都憐人。瑪拿斯。劇場的整個左邊與階上擠滿了若干男女奴隸。

時間很遲了，約翰的聲音。

希律， 莎樂美在那裏？公主在那裏呢？她爲什麼不依我之請回到席間來呢？呵！她原來在這裏呵！

希羅底， 不要時常釘住她，你是不間斷地望着她哩。

希律， 今夜的月亮顯得十分奇特，牠顯得十分奇特，不是嗎？牠像貪婪的女人，在各處尋求愛人。牠是裸露着的，牠是完全赤裸裸的，雲却想裹着牠。但牠不願意。牠全裸地現出來而且在天上轉動，好像個醉了的女人；無疑地，牠是在尋找愛人，牠不像一個醉了的女人嗎？牠像一個貪婪無厭的人，不是嗎？

希羅底， 真是胡說！月亮就只像月亮，決不像別的什麼東西。我們回去罷，你在這裏什麼也不會找得的。

希律， 我想留在這裏！瑪拿斯，把地氈鋪在這裏，把火把點然，把象牙桌子與碧玉桌子都搬到這裏來。

(瑪拿斯打了個手勢，隨後：男女奴隸們便跑進宮去，越階，把地氈帶了來。有些抬着三張極美麗的椅子與桌子，將牠們安置在第一高台上。另外一些拿酒與菜子，另一些則把燃着的火把插入火炬台拿到階邊去，其他一些，持着火把與扇子站着，樂師帶着管樂、豎琴，半圓鼓與鑼鼓，坐于古井的右面)

希律， 這裏的空氣真是清鮮。我想再同我的客人們

飲一回酒。對愷撒的使者，是應該表示一切尊敬的。

希羅底， 你不是爲了他們留在此地的。

希律， 是的，爲了他們；空氣是如此清鮮；來，希羅底，我們的客人等着呢。啊！我滑在血上了，真是壞的預兆，十分壞的預兆呢。這裏爲什麼有血呢？而且那個屍首爲什麼在這裏呢？你稍憐，我是不用筵席而用屍首來待客的埃及國王嗎？是誰人的屍首呢？我不想看到牠。

第一個兵士， 是我們的隊長，陛下，是三天前你派他當我們的隊長那位青年殺利亞人。

希律， 我不曾發命令殺他呀。

第二個兵士， 他是自殺的，陛下。

希律， 爲什麼？我已派他當隊長了呢。

第二個兵士， 我們不知道，陛下，畢竟他自殺了。

希律， 真怪，我相信只有羅馬的哲學家才自殺的：是麼？諦格里魯斯，要羅馬的哲學家才自殺罷？

諦格里魯斯， 他們中間有些人，如斯多亞派，便自殺的，陛下。他們是很難管的人，更是很可笑的人，真是很可笑的啊。

希律， 是的，自殺是可笑的。

諦格里魯斯， 在羅馬有人嘲笑他們，皇帝給他們作有諷刺詩，到處傳誦着。

希律， 啊！他做諷刺他們嗎？真令人驚異，他真是萬能——但是可怪的，是殺利亞人却自殺了。我很惋惜，我確實惋惜。因爲他美麗，他很美麗，他有那樣迷人的眼睛。我記得他曾幻惑地望過莎樂美；真的，他很厲害地

望過她呢。

希羅底， 還有另一些人，也很厲害地望着她呢。

希律， 他的父親是一個國王，我把他驅出了境。而他的母親，那個王后，你却拿了做了奴婢，因此他在這裏像客一樣；而我就派他當了隊長。可惜他却死了。但是，爲什麼你們把屍首放在這裏呢？把牠搬開，我不願看見屍首，把牠搬開呀！

兵士們，（將屍首從右門搬出去）

希律， 這裏冷，有風吹過罷，是麼？是在吹風哩！

希羅底， 不是的；不曾吹風。

希律， 是的，是在吹風，而且好似有翅子在撲拍一樣：我聽得在空中大翅的撲擊聲。你不曾聽着嗎？

希羅底， 沒有聽到。

希律， 現在我也沒再聽得了；但我曾經聽過；無疑的那是風，牠已吹過了。但是，不，我剛才又聽到了，而你還不曾聽着嗎？牠響得好似撲翅的樣。

希羅底， 沒有什麼，我告訴你，你病了，我們回去罷。

希律， 我沒有病，據我看你的女兒倒是病了，她顯出像病了的样子，我不曾見過你的女兒如此灰白過。（他坐下）

諦格里魯斯與希羅底，（坐下）

侍者，（坐于希羅底之腳邊）

希羅底， 我已告訴過你，不要望她。

希律， 斟酒來；（人們斟了酒）莎樂美，來，同我飲點

兒酒，我這裏有頂美的酒，那是皇帝親自送與我的。把你的唇浸牠一下，然後讓我喝乾牠罷。

莎樂美，（傍右門坐）我不渴，陛下。

希律，你聽見她，你的女兒如何答覆我嗎？

希羅底，她是完全對的，爲什麼你要時常釘着她呢？

希律，拿菓子來，（人們拿菓子來）莎樂美，來同我吃菓子罷，我愛看你的齒痕印在菓子上。把這菓子咬一片去罷，其餘的，我願吃呢。

莎樂美，我不餓。

希律，（向希羅底）你看，你如何教她，你的女兒？

希羅底，我的女兒與我都是來自皇室的呀！但是你的祖人却是駱駝販子，並且還是強盜。

希律，撒謊呀！

希羅底，你自己知道那是真話。

希律，莎樂美，來，坐在我的旁邊，我願把你母親的皇冠給你。

莎樂美，我不疲倦呢，陛下。

希羅底，你看，她是怎樣地尊敬你呢。

希律，給我拿——，我要什麼呢？我忘記了。呵！呵！我想起來了。

約翰的聲音，時候已經到了；我主上帝所說的，我所預言的已經成熟了，我所說的日子已經到了。

希羅底，叫他安靜些，我不願聽他的聲音，他時常侮辱我。

希律，他不曾說什麼來反對你，況且他還是個很偉

大的先知。

希羅底， 我不相信先知；誰人能預言將發生什麼事呢？那是沒有人知道的。除此而外，就只有他時常侮辱我了。但是，我却相信你怕他；是的，我知道你是怕他的。

希律， 我不怕他，我誰也不怕。

希羅底， 是的，你怕他，如果不是的話，爲什麼你不把他交與猶太人呢？他們請求那事已經是六個月了。

第一猶太人， 陛下，把他給我們，真是更好一些。

希律， 夠了，夠了，我已回答了你們，我不把他交與你們，他是一個見過上帝的聖人哩。

第一猶太人， 不會的。在以利亞以後沒有人再見過上帝，以利亞是第一個看見上帝的人，在我們的時代中上帝不再現身了，因此世上便有了如此多的困苦。

第二猶太人， 先知以利亞是否真的見過上帝，人們全不知道。說不定他看見的只是上帝的幻影而已。

第三猶太人， 上帝是不隱藏的。他隨事隨物都顯聖——他顯聖於善惡中。

第四猶太人， 那個話且莫說罷。那是很危險的教義，來自教授希臘哲學的，亞利山大利亞的學校裏的。而且希臘人盡是些偶像崇拜者，他們甚至是不行割禮的。

第五猶太人， 人們永不能知道上帝如何行動，因爲他的路是充滿了神秘的。說不定似惡者，反而是善，人們永不能知道這個，所以應一切服從。上帝是強大的，他鞭打弱者與強者，他不寬恕一切的人。

第一猶太人， 真的，上帝是可怕的。打弱者與強者

好像人們在臼中舂米一樣。不過，這個人決不會見過上帝。
在先知以利亞之後，沒有人見過上帝了。

希羅底： 叫他們安靜些，他們真把我厭煩死了。

希律： 但是我聽說，約翰本人就是你們的先知以利亞。

第一猶太人： 不會的，從先知以利亞而後，到現在已過了三百多年了。

希律： 可是有人說他是先知以利亞呢。

第一猶太人： 不是，不是，他不是先知以利亞。

約翰的聲音： 那日子，主的日子已經到了，而且我聽見了救世主在山上的步伐聲了。

希律： 「救世主」是什麼意義呢？

諦格里魯斯： 那是皇帝所有的尊稱。

希律： 可是皇帝沒有到猶太來呀。昨天我得到羅馬來的信，信中沒有寫着那件事。但是你，諦格里魯斯，你去年冬是在羅馬，也不曾聽說那件事嗎？

諦格里魯斯： 真的，陛下，我不曾聽說皇帝要到猶太來。我僅對你解釋這名稱罷了。

希羅底： 皇帝簡直不能到這裏來的，他正在害腳痛呢，有人說他的脚像象脚一般。再則爲了國事，他也不能來，因爲誰離了羅馬，誰就失掉了羅馬；他不會來的。不過，無論如何，他是愷撒；只要他願意，他就會來。而我却不相信他會來就是了。

第一拿撒勒人： 先知所說的不是愷撒！

希律： 不是說愷撒嗎？

第一拿撒勒人， 不是的，陛下。

希律， 然則他說的是誰呢？

第一拿撒勒人， 說的是彌賽亞；他已經來了。

第一猶太人， 彌賽亞不會來呢。

第一拿撒勒人， 他來了；而且到處顯了奇蹟。

希羅底， 真是瞎說，我再不相信奇蹟的，我已經看得太多了。(向侍者) 拿我的扇子來！

第一拿撒勒人， 那男人真的顯了許多奇蹟。比如：在伽利略的一個小城中的某小婚宴上，他把水變成了酒。這是在座的人告訴我的。他又在加伯農的城門前用撫摩的方法醫好兩個患癩瘋瘡的病人。

第二拿撒勒人， 你錯了，是在加伯農城的附近，醫好的是兩個瞎子。

第一拿撒勒人， 他們確是癩瘋瘡病的人，但是他也曾醫好過瞎子，而且，人家看見他在山上與天使談話。

沙都憐人， 天使是不存在的。

法利賽人， 是的，他們是存在的，但我不相信那男子會同他們說過話。

第一拿撒勒人， 許多的人都看着他同天使談話。

沙都憐人， 決定不是同天使談話！

希羅底， 那些人真使我厭煩，他們是些真正的傻子。(向侍者) 唔，我的扇子呢？

侍者， (給扇子與她)

希羅底， 你的面容好像在做夢一樣。不要做夢，只有病人才做夢的。(她以扇擊侍者)

第二拿撒勒人，對於耶魯斯的女兒，也同樣地發生過奇蹟。

第一拿撒勒人，是的，那是的確的，是不容否認的事。

希羅底，那是一批愚人，他們把月亮望得太久了。叫他們清靜些。

希律，那發生於耶魯斯的女兒的奇蹟，是怎樣的？

第一拿撒勒人，耶魯斯的女兒已經死了，他却把她救活了。

希律，他能使死人復活嗎？

第一拿撒勒人，是的，他能使死者同生。

希律，我不願意他這樣做。我禁止他做那件事，我不相信他能使死人復活。去找他並且對他說，我禁止他救活死人。那男人現刻在何處呢？

第二拿撒勒人，陛下，他的住處無定，要找他是不容易的。

第一拿撒勒人，有人說他現刻在撒瑪利亞。

第一猶太人，由此就可知他不是彌賽亞了，因為彌賽亞是從不到撒瑪利亞去的。他們是被咀咒了的，他們從不貢祭廟宇。

第二拿撒勒人，在不久以前，他就離開撒瑪利亞了，我相信他現刻是在耶路撒冷的附近。

第一拿撒勒人，呵，不是的，他不在那裏。我剛從耶路撒冷來。有兩月沒有人再聽到他的消息了。

希律，那都不生關係，找着他時對他說，我禁止他

把死人救活。變水成酒，醫好害癩瘋瘡的與瞎子的事，只要他願意，儘管做就是了，甚至於我以為也是好事呢。但是他絕不要救活死人，死人復生是可怕的哩！

約翰的聲音， 降災禍於蕩婦，淫女，那在熾燃的眼瞼下長着金眼睛的巴比倫的女兒身上呀！我主上帝這樣說。讓一羣人攻打她罷！讓民衆們舉起石頭將她擊死罷！

希羅底， 命令他清靜些！

約翰的聲音， 讓隊長們以劍來刺死她，以盾壓碎她罷！

希羅底， 這是可恥的事呀！

約翰的聲音， 我要如此把地球上的罪惡去掉，使一切的女人知道不去模倣那個女人的醜事。

希羅底， 你聽得他說那些罵我的話沒有？你能忍受他這樣侮辱你的妻子嗎？

希律， 他不曾提說你的姓名呀！

希羅底， 那有什麼相干，你很知道，他常常費勁賣力地侮辱我，而我是你的妻子，可不是麼？

希律， 是的，親愛而尊貴的希羅底呀，你是我的妻子，而且以前你還是我哥哥的妻子！

希羅底， 就是你把他從我的臂中奪去了。

希律， 真的，我更強些，但我們不要再談起那件事罷。我不願再談牠了。那便是先知所以說那些可怕的話的原因了。不幸的事終久要發生的。因此，我們不提牠罷！高貴的希羅底，我們忘記我們的客人了！我愛，給我斟酒罷；把酒斟滿我那由白銀做成的美麗的酒杯並那由水晶造

錢的太酒杯罷。我們爲皇帝祝福！羅馬人在這裏，我們是獻給皇上祝禱的！

全體， 禮撒萬歲！禮撒萬歲！

希律， 你不曾看出你的女兒如何灰白嗎？

希羅底， 她灰白與否，與你有什麼關係呢？

希律， 我從不曾見她如此灰白過。

希羅底， 不要時常望着她呀！

約翰的聲音， 在那天，太陽要變成包髮的般的黑，月亮要變成血一般紅，而星子則要像未成熟的無花菓自無花菓樹上落下來一般落在地上，那時候，地上的國王們便要害怕了。

希羅底， 哈哈，我到願意看他所糊說的那一天，月亮如血一般紅而星子會如未熟的無花菓一般落於地上的那一天呢。那個先知講話真像醉人一樣！但是，我再也忍不着聽那聲音了，他的聲音真討厭！叫他靜些呀！

希律， 呵，不必，我雖不了解他所說的是什麼，但那也許是一種預兆。

希羅底， 我不相信預兆，他說話活像醉人一般。

希律， 也許他是被上帝的酒醉倒了！

希羅底， 那是一種什麼酒？來自那個葡萄園呢？又是在什麼樣的壓榨器中榨出來的呢？

希律，（從始終不斷的望着莎樂美）認格里魯斯，你最近在羅馬的時候，皇帝曾否對你說過……

認格里魯斯， 說過什麼，陛下？

希律， 說什麼嗎？——我聞過你一件事，不是嗎？

我却忘記了我要問你的是什麼了。

希羅底： 你又在眷我的女兒了。不要望她，我已告辭過你了。

希律， 你時常說那一套。

希羅底： 我還要再說一次呢。

希律， 關於重修寺院一事，人們時常說及，那事要動手了麼？有人說聖殿前的帳幔不見了，是真的嗎？

希羅底， 你自己把牠取去了的。你全不知道，你在說些什麼話了。我不願在此留得太久，我們回宮去罷。

希律， 給我跳舞呵，莎樂美。

莎樂美， 我不願跳舞，陛下。

希律， 莎樂美，希羅底的女兒，給我舞一回罷。

希羅底， 讓她安靜些呀。

希律， 我命令你跳舞。

莎樂美， 我不高興舞呢，陛下。

希羅底， (微笑) 你看她是怎樣服從你！

希律， 她舞不舞都與我無干，於我都是一樣的。今晚我真幸福，很幸福，我從沒有這般幸福過。

第一個兵士， 國王的面容顯得很憂鬱，是麼？他顯得很憂鬱。

第二個兵士， 是的，他顯得十分不快。

希律， 爲什麼我不快樂呢？爲世界的首領，一切的首領的皇帝，却很愛我。他剛才送了許多值價的贈品與我，而且允許將我的仇人，卡巴都西王召到羅馬去，說不定要把他釘死在羅馬呢；因爲他是皇帝，只要他願意，便什

麼都能做的。他真是首領呵。因此我該快樂的，而且，我也快樂的，我從不曾這樣快樂過。世上沒有東西可以縛去我的快樂的。

約翰的聲音，他要坐在寶座上，穿着紫色與硃紅色的袍子，在他的手中持着盛滿他的穢行的金樽。可是天使要來打死他，而且他要為蛆虫食掉。

希羅底，（嘲笑）你聽見麼，他在說你將被蛆虫食掉呢。

希律，他不是說我，也決不會說我。他是說我的仇人卡巴都西王，說他將被蛆虫所食。這個先知，除了我將我哥哥的妻子作為我自己的妻子一事外，他從不說我的。也許他是對的，因為事實上，你是個不生育的女人。

希羅底，不生育嗎？你不停地望着我的女兒，還想她跳舞來愉樂呢！你也竟如此說嗎！說那樣的話真是荒謬。我是已經生過孩子的，而你却從未生過孩子，即使與你的任何一個侍婢，也不會生過，不生育的是你而不是我！

希律，清靜些！你是無生育的。你不曾給我生過孩子。因此先知說我們的婚姻是亂倫的婚姻，會發生不幸的事；我怕，他說對了。——很的確，他是對的！——但是，現在，不是我們談那件事的時候，現在我要尋快活，而且我是快樂的了，我是很快樂的，沒有什麼可以擾亂我。

希羅底，你今晚上如此地高興，我很快樂。你素來不是這樣的，但是，已經很晏了，我們轉去罷。不要忘了，我們想在天亮時打獵呢。對皇帝的使者應該表示一切的尊敬，不是麼？

第二個兵士， 國王是如何的愛鬱啊。

第一個兵士， 是的，他顯得很憂鬱。

希律， 莎樂美，莎樂美，爲我跳舞罷。我請求你爲我跳舞。今晚上，我是這樣的不快；是的，今晚上我是很不快的。進來的時候，我在血上溜了一交，那就是個惡兆；我還聽得——真正的，我聽得空中有撲翅的聲音，如豫一隻大鳥在撲擊一樣，我說不出那是什麼意思；今晚上我是這樣的不快，來跳舞罷，莎樂美，我請求你。當你爲我跳了舞，你可以向我要求你所要的東西，我都照給你。是的，爲我跳舞，莎樂美，我願給你所要的一切，就是我的國土的一半也可以。

莎樂美，（站起）你願給我所要的一切嗎，陛下？

希羅底， 不要舞，我的女兒。

希律， 一切，甚至我的國土的一半。

莎樂美， 你可發誓嗎？陛下。

希律， 我發誓，莎樂美。

希羅底， 我的女兒，不要舞！

莎樂美， 你憑什麼發誓呢，陛下？

希律， 憑我的生命，我的王冠，我的神！只要你跳舞，無論你要什麼，我都給你，甚至國土的一半也可以。

呵，莎樂美，莎樂美，爲我跳舞罷。

莎樂美， 你發過誓了，陛下。

希律， 我發過誓了，莎樂美。

莎樂美， 無論我向你什麼，甚至你的國土的一半！

希羅底， 不要舞，我的女兒。

希律， 甚至我的國土的一半。假若你喜歡我的一半國土，你會如王后一般的美麗；不是嗎；她將是個極美麗的王后？——呵！這裏有點冷，冷風在吹着，我聽見了！在空中我又聽到那撲翅的聲音，人們會相信有一個糕；——一個大黑鳥掛在露台上面。爲什麼我不願見那隻鳥呢？牠的翅撲得如此可怕，撲翅的風是何等可怕呵；牠是冷風。——但是，不，牠的確不冷；反之却十分熱；太熱了；我要閉氣了，把水傾在我的手上罷，（奴隸跑來）把雪拿來我吃；脫去我的袍子，快，趕快，把我的袍子脫了。——不，算了罷。我的花園，我的玫瑰花園把我刺痛了。花好像夾一樣，牠們燒着我的額。（從頭上扯下花園，擲在桌上）呵！現在我可以呼吸了；那些葉子是這樣的紅，牠們好像洒在白布上的血一樣。那也不要緊，我們到不必處處找象徵；像那樣，倒使人不能生活了。倒是說血像玫瑰花一樣美麗更好些；那樣說更好——但是，我們不再說這個話了。現在我是快樂的，我現在是很快樂，我該很快樂，不是嗎？因爲你的女兒要爲我跳舞了。莎樂美，你要爲我跳舞了；你答應了的。

希羅底： 我不願意她跳舞。

莎樂美： 我要給你跳舞，陛下。（對她的奴隸做手勢，她們上了階）

希律， 你聽着你的女兒如何說麼？她要給我跳舞了。莎樂美，你給我跳舞，你真好，你舞完了的時候；你要想着：你願意向我要求一切你要的東西，無論什麼；只要你願意，就是一半國土，我都愛給你，我曾發過這樣的誓

，不是嗎？

莎樂美： 你發過誓的；陛下。

希律： 我從來不背誓的。我不是那些食言者中的一個；我不能說謊，我是我的言語的奴隸，我的話是國主的話，卡巴都西王使時常撒謊，他就不是真正的國王，他只是一個懦夫。他還欠我的債，却不想還。他甚至侮辱我的使者，說了很多侮辱的話。但是，他到了羅馬，皇帝會釘死他的；我堅確地相信，皇帝會把他釘死的。若果不的話，他也要被蛆虫所食而死。這是先知預言過的。唔，莎樂美，你還在等什麼呢？

莎樂美： 我只等我的奴隸把我的香油與七面紗給我帶來，並把我腳上的草鞋脫去。

奴婢們，（帶着香油與七面紗轉來，她們脫了莎樂美的草鞋與外衣，而圍之以紗）

希律： 你想赤着足跳舞嗎？啊！很好。真是好！你的脚像白鴿一樣，好像在樹上顫動的小花一樣——不，她要在血上跳舞了，因為地板上是流着血的，我不願意她在血上跳舞，那是一種不好的預兆。

希羅底： 她在血上跳舞，與你有何相干呢？你在血裏踩了許多回了。

希律： 與我何關嗎？呵！看月亮吧！牠不是變成紅色，紅得像血一樣嗎？呵！先知曾經預言過的。牠不是預言過嗎？你也看見了麼？月亮變得如血一般的紅了，你不看見嗎？

希羅底：（嘲笑）真地，我看得很清楚，而且皇子短

像未熟的無花菓一般墜落下來，不是麼？太陽變得如頭髮織成的懺悔服一般的黑，而且地上的國王們都覺得恐懼了。人們可以看得，先知有一次是對了，那就是地上的國王們害怕起來了！但是我們還是轉去罷，你病了，人家要在羅馬說你瘋了呢。我告訴你，我們轉去罷！

約翰的聲音， 那個來自埃東，來自波日那，穿着紫色的衣服，而以其衣服之美來得意，且昂然自大地走來的那人是誰？爲什麼他的衣服染着硃色呢？

希羅底， 我們轉去罷，那個人的聲音把我激動得太利害了。我不願我的女兒在他這樣嚷叫的時候跳舞！在你這樣看着她時候，我不願她跳舞，總之，我不願她跳舞。

希律， 安靜地坐着罷！我的妻子，我的王后，你的反對，是不中用的，在她未舞完之前，我是不走的，舞罷；莎樂美，給我舞罷！

希羅底， 不要舞罷，我的女兒！

莎樂美， 我預備好了，陛下。

樂師們， （開始奏樂）

奴婢們， （成半圓形圍莎樂美，當莎樂美旋轉舞的時候，他們唱着同一的調子，很響地拍着手，而且發出高叫之聲。）

莎樂美， （作七襲面紗之舞，最後去紗，匍匐于希律的腳邊。）

希律， 呵，妙極了，妙極了！看呵，你的女兒給我跳舞了。到我這裏來，莎樂美，我要酬勞你，我給錢與舞女，是很大方的，我也願大大方方地酬謝你，你所要的一切，我都願給你。你想要什麼？說呀！

莎樂美，（跪着）我想有人給我用銀盤裝……

希律，（笑）在銀盤上，一定地在銀盤上。她真嬌美，不是嗎？把什麼裝在銀盤上給你呢，可愛而又美麗的莎樂美，一切猶太女兒中最美的女兒，把什麼裝在銀盤上給你呢？說呀，無論牠是什麼，都要給你，我的寶物都屬於你，是什麼啊，莎樂美？

莎樂美，（站起來）約翰的頭！

奴婢們，（給她穿上袍子）

希羅底，呵！說得好，我的女兒！

希律，（站起來）不，不呵！

希羅底，說得好，我的女兒！

希律，不，莎樂美，不呵；那個不是你想要的。不要聽你母親的話；她時常勸你的盡是壞的，不要聽她說的罷。

莎樂美，我不是聽母親的話。要約翰的頭裝在銀盤上是爲我本人的快樂。你發了誓的，希律，不要忘了，你是發了誓的。

希律，我知道；我對着神發過誓的；我很知道。不過，我請求你，向我要求別的東西罷，就是半個國家，我也要把牠給你。只是不要要求你剛才所要求的那件罷！

莎樂美，我向你要求約翰的頭。

希律，不，不，我不願意。

莎樂美 你發了誓的，陛下。

希羅底，是的，你發了誓，大眾都聽見的。你當着衆人發的誓。

希律，住嘴，我不是同你說話。

希羅底，我的女兒要那人的頭，是完全不錯的，他說了多少侮蔑我的話，他說了我多少醜話。可見她很愛她的母親，因此，不要讓步，我的女兒，他發了誓的，發了誓的。

希律，清靜些，別對我講話。看呵，莎樂美，一個人應該慎重點，不是麼？一個人應該慎重些。我待你從不會有點兒苛刻過，我總是很愛你的，也許太過於愛你了。向我要那東西是可怕的，是討厭的，我畢竟相信那只是個笑話。一個割下來的頭不是難看的東西嗎？一個女孩子是不該看那東西的。那個能給你什麼快樂呢？一點也沒有。不，不，你不能要那東西；再聽片刻罷。我有一塊綠玉，大而圓的綠玉，是愷撒的情人送與我的。只要你把那石頭看過去，你就能知道在遠方所發生的事情。當皇帝到馬戲場去的時候，他就帶着那石頭。不過我的更大一些，我知道得很確實；全世界中，牠是最大的綠玉了。你想要牠，不是麼？你要你馬上就會得到手的。

莎樂美，我要約翰的頭。

希律，聽我說罷，你全不聽我的話，讓我再同你說，莎樂美。

莎樂美，約翰的頭！

希律，不是，不是，你是不要那個的，你只是說來苦我的，因為我整晚上都是望着你。唔，我說老實話，你的美把我磨難了，磨難得很可怕，所以我把你望得太很了，不過我不再望你了。一個人不該對物件看，也不該對人

看。只可以在鏡子裏看看自己，因為鏡子只給我們以假面的緣故。——我口渴得很，拿酒來！——莎樂美，讓我們做朋友罷。呀，……我說……，說什麼？……呵，是了，我記起了。莎樂美，走近一點，我怕你聽不見我的話。莎樂美，你知道我的白孔雀，就是那些在花園內的石榴樹與大扁柏中間走來走去的美麗的白孔雀。牠們的嘴是金色的，而吃的是鍍金穀子，牠們的腳是紫紅色的，牠們叫的時候，天便會落雨，牠們展開尾巴的時候，月亮便會在天上現出來。牠們一對一對地在扁柏與黑石榴樹中間遊散，每一個鴿都由奴隸看守。牠們每每飛過樹子，每每休憩在草場上或小湖邊。全地球上沒有一個國王有這樣奇特的鳥，就是撒撒也沒有，看呵，我要給你五十個那樣的孔雀，牠們時時跟着你，而你也在牠們中間，好像大大一塊晶光的白雲擁着的一輪明月。——我願把牠們全給了你，我只有百個，而全地球上沒有一個國王有我這樣多的孔雀。但是，我將牠們都給你。只要你不再向我要你所已要的那樣東西，而使我從我的誓語中解脫，便行了。(喝盡杯中的酒)

莎樂美， 給約翰的頭與我。

希羅底， 說得好，我的女兒。(向希律)你可笑得很，你滿口說着你的孔雀。

希律， 閉嘴，你常常這樣亂靈；嚷得像一個鴛鳥一樣！一個人是不該這樣嚷叫的。你的聲音苦惱我。清靜些，我告訴你！莎樂美，請你想想，你做了什麼事了！也許那人是從上帝那兒來的，我堅決地相信，他是從上帝那兒來的。他是聖人，上帝的指頭觸過他，上帝借他的口說

着可怕的話。宮庭內與沙漠上一樣，上帝總是隨着他的，這至少也是可能的。一個人雖不知道得確切，但上帝是也許保護他，而且隨着他的。假使他死了，我便會遇禍的。因為他說在他死的那一天，就有人要遇禍的，那就只有我了。想想罷，我到這裏來便滑在血上。除此而外，我還聽得空中有撲翅，大翅的撲擊的聲音。這都是不吉的預兆！定還有別的預兆，雖然我不知道。唔，莎樂美，你不願我遭着不幸罷！你是不願的，聽我說罷！

莎樂美，把約翰的頭給我！

希律，看啊，你太不聽我的話了。安靜些；我很安靜，你是看見的。聽我說：我這裏有藏着的裝飾品，就是你的母親也不會看見過的，異常奇特的裝飾品。我有一種項圈，由四串珠寶做成。人家可以把牠們看做銀光穿的一串明月；人家可以把牠們看成用一莖細細的金線網攜來的，被捉的五十個月亮。從前一個女王，曾經把牠佩帶在她的象牙般的胸上。你如願帶牠，你也要如女王一般美麗。我還有些水晶，有的像葡萄酒般地黑，有的如像葡萄酒和水混合一般地紅。我有幾塊碧玉，黃的如像老虎的眼睛，紅的如像鴿子的眼睛，綠的如像貓兒的眼睛。我有發冷焰的貓眼石，牠們能使人的靈魂挹鬱而且使黑夜害怕。我有白瑪瑙，像死了的女人的眸子。我有隨着月亮的變化而變化的月光石，當月亮發亮時，牠們就變作灰白色。我有如蛋一般大，藍花一樣藍的青玉；海在牠們中間盪漾着，月亮永遠也不會來阻礙牠們的青波。我有黃金石，綠玉，綠玉髓，紅寶玉，紅瑪瑙，玉簪石與白瑪瑙，我願將牠們

一齊給你，而且還爲你買許多其他的東西。印度王剛才送了四把鸚鵡毛的扇子與我，呂比王送了一件駝鳥毛的衣服與我。我有女人不能看而男子們只有在被杖責之後才可以看的水晶。在雲母殼的小匣中，我有三塊最美的藍寶石，將牠們帶在額上，便可看見不會存在的東西；而將牠們帶在手上，便可使女人不能生育，這些無價之寶都是買不來換不來的。但還不只這些，在一隻烏木的小匣內，我藏着兩隻瑪瑙杯，如像金蘋果一樣。當有敵人把毒藥下在杯裏時，他們就會變得像銀蘋果一樣。在一隻鑲瑪瑙的小匣裏，我有飾玻璃的鞋子；我有以紅玉及腎臟石爲外飾的臂釧……。你要什麼，莎樂美。告訴我，你要什麼，我就送給你。我願把你所要的一切送給你，只除了那一樣。一切我所有的我都可以給你，除開一條生命。你可有大僧正的袍子，甚至於聖殿的帳幔！

猶太人們，（帶怒容）啊！啊！

莎樂美，把約翰的頭給我！

希律，（倒在他的座位裏）誰要把她所要的那東西給她呢？她像真是她母親的孩子呢？（譯者案，本意原是“她要什麼就給她什麼罷！她的的確確是她母親的孩子啊！”）

第一個兵士，（走到國王面前）

希羅底，（從國王手上取下戒指交與兵士，兵士立即交與劊子手）

劊子手，（吃了一驚，惶惑起來）

希律，誰取了我的戒指？我右手上的指環。誰飲了我的葡萄酒？我的酒杯裏原來是有酒的。滿杯的酒，有人來將牠喝盡了。啊！我真相信，是有人要遇禍的！

劊子手，（走下古井！再聽得鎖的釘鐵聲并關門的重聲）

希律，唉！我爲什麼發誓呢？國王是從不該發誓的；若果他要踐言，就是可怕的，但他若不踐言，也不見得就不可怕。

希羅底，我以爲我的女兒做得很對。

希律，我確定，我們要遭不幸。

莎樂美，（俯身竊非邊而聽）沒有一點聲音，我什麼聲音也未曾聽見；那個男人爲什麼不叫呢？若果誰來殺我，我是要叫的，我要防衛自己，我不能忍受，——動手罷！劊子手，動手罷！我對你說呀，——我聽不見什麼——靜得可怕。啊！什麼東西落在地上了。我聽見有一點東西落下來了。他害怕了，那個奴隸，他定把他的刀落了。他沒有勇氣殺他。他是一個懦夫，那個奴隸。叫兵士下去罷。（他看着希律的侍者而且對他說）過來，你是那個敘利亞死者的朋友，是不是？死的人還不夠呢，請去告訴兵士們，叫他們下去將國王答應給我的，我要的東西給我帶來，那是屬於我的了。

侍者，（恐怖地退後）

莎樂美，（轉向兵士們）到這裏來，兵士們，下去把那男人的頭給我帶來。

兵士們，（恐怖地退後）

莎樂美，陛下，陛下，命令你的兵士把約翰的頭給我帶來！（一隻大而黑的手臂，劊子手的手臂，自古井出現，拿着裝有約翰的頭的銀盤，莎樂美將牠取下，希律以袍蒙頭，希羅底笑着揮扇，拿撒勒人跪着祈禱）啊！你不要答應我吻你的嘴，約翰，現在

我要吻牠了；我要用牙齒來咬牠，如像咬成熟了的果子一樣。是的，現在我要親你的嘴了。約翰，我不是告訴過你，我要親你的嘴嗎？但是你爲什麼不望我呢，約翰？你的眼睛從前是如此的可怕，充滿了怒氣與鄙視，現在牠們閉着了。現在牠們爲什麼閉着呢？把牠們睜開罷！搗起你的眼皮，約翰；爲什麼你不望我呢？約翰，因爲你不望我，難道是你怕我嗎？你的舌如像一條放毒的蛇，現在他再不說什麼話了，約翰；那條紅的毒蛇，牠曾經以毒液醉過我。真是奇怪，是不是？爲什麼這紅的毒蛇不再活動了呢？你討厭我，約翰，你推開了我，你說了我許多侮辱的話，如像對付一個壞女人樣。你反對我莎樂美，希羅底的女兒；你反對我猶太的公主，現在呢，約翰，我還活着，而你却死了。你的這個頭是屬於我的了；現在我能隨意去處置牠了。我可以把牠丟在狗的面前，丟與空中的雀鳥——啊，約翰，約翰，你是我愛的唯一的男人，我對別的一切男人只有討厭的，但你却是美麗的。你的身體係銀座的象牙柱子，牠像一座充滿了葡萄與百合花的花園，牠像象牙圖畫裝飾的銀塔，至世界中沒有什麼東西像你身體的了。世界中沒有什麼東西如你的頭髮一樣黑，地球上也沒有什麼東西如你的嘴一樣紅的了。你的聲音像一架散放高貴香氣的香爐，假使我望着你時，我便馬上聽見了奇異的音調。啊，爲什麼你不看我呢，約翰？你因爲我而以你的雙手，你的侮辱，遮了你的臉。你把那個願意看見上帝的人的面紗來遮蓋你的眼睛。你現在到看着他——你的主上帝了，約翰；不過我呢；你却看不見我了。假使你看見了我，你

會愛我的，我看見你，約翰——而且，——我就愛了你。啊！我是如何的愛你啊！我現在還愛着你，約翰，我只愛你；我渴慕你的美而餓於你的愛。葡萄酒和鮮菓都不能夠止我的慾望的。現在我將做什麼呢，約翰？長江大河都不能平服我的愛情。我是一個公主，——而你却憎惡我——我是純真的，——而你却在我的血液中投下了火。啊，爲什麼你當時不望我呢，約翰？假使你當時望了我，你會愛我的了，我很曉得，你會愛我的，因爲愛的神秘是比死的神秘更大的。只有愛才值得一顧呀。

希律， 你的女兒真討厭；非常可厭。她所做的事真是一樁大罪。真是一樁反對不可知的上帝的罪惡。

希羅底， 我贊成我的女兒所做的事，我現在願留在此處了。

希律， （立起）這是淫亂的女人所說的話。來，我不願長留此地；來，我再向你說，我知道不幸要降臨了。瑪拿司，伊撒諾，阿惹斯，把火把打熄，我不願再看了，我不願任何東西在任何地方看到我。滅了火把，藏着月亮，藏着星子，我們把自己藏在宮內去罷。希羅底，我害怕起來了！（衆人經過進口而且越階向宮裏去了）

奴隸， （滅了火把，星子隱沒了，一大塊雲遮了月亮，劇台很黑）

希律， （上了階）

莎樂美的聲音， 現在我吻了你的嘴了，約翰，我吻了你的嘴了。你的唇上有苦味，那是血的味，難道就是愛的味道嗎？人家說愛是苦的，——但是，有什麼關係，不關緊要，我吻了你的嘴了，約翰，我吻了你的嘴了！

(月光落在莎樂美身上)

希律， (轉身看見她) 把那個女人殺了！

兵士們， (快步向她，把她殺在盾牌下面。)

(完)

更 誤 表

頁 行	錯 誤	更 正
1 19	Ŝia filino .	ŝia filino
4 8	fariseoj.	sadukeoj
4 9	sadukeoj	fariseoj
5 10	rego	reg ^o
10 3	歪歪地持着寶劍	歪歪地把寶劍偏右持着
10 4	人們將信她	人們將信牠
10 23	法利賽人	沙都儂人
10 23	沙都儂人	法利賽人
11 8	——是的	是的
22 13	我不願去	我不願轉去
23 3	牠	牠
26 1	Si levigu	Ŝi levigu
30 3	ĉirkaŭ	ĉirkaŭ
32 20	fermiganta	fermiganta
40 11	將他帶在手上	將牠帶在手上
53 8	plu paloli	plu paroli
54 15	Fble	Eble
55 20	ke si	ke ŝi
55 22	tre felica	tre felica,
61 6	per vualoj	per vualoj
69 25	ŝi postulas	ŝi postulas?
70 13	brufermig ^o s	brufermig ^o s

71	17	<i>plada</i>	<i>plado</i>
71	24	kisi ĝin	kisi ĝin
72	6	gi	ĝi
73	9	kion	kiom
74	5	I asaro	Isasaro
74	12	forigas	farigas

中華綠星社出版物

A. 已出版者

名稱	性質	若干數目	出版時期	地點
綠 星	漢文週刊	三十三期	1929	重慶
綠 星	世界語漢文月刊	一卷八期	1930	重慶
綠 幟	同	二 期	1930	上海
綠 星	世界語漢文月刊	二卷四期	1933	成都
爲世界語主義的世界語	漢文小冊	1—1000	1933	上海
莎樂美	世界語漢文對照	1—500	1934	成都

B. 將出版者(出版處未定)

名 稱	性 質
世界語之原素及造字	文法及語法之研究
Petro	增訂文法練習之初級讀物
海涅詩選	世界語漢文對照之名詩集
高級世界語讀本	世漢對譯之 Dro.L.Dreher讀本
世界語文法合編讀本	漢譯Kellerman文法大全
其 他 不 及 備 載	

本社通信處 中國各地世界語學會轉交

一九三四年三月初版

世界語
漢文對照 莎樂美

實價四角 (郵費二分半)

發行者
總發行處
華北總經售處
上海總經售處
成都總經售處
代售處

中華綠星社
綠船書屋
~~通詢處成都上牛節巷三號~~
中國世界語書社
綠光書店
現代書局
上海世界語學會 廣州世
界語學會 雲南世界語學
會 南京世界語學會 重
慶重慶書店

中華綠星社出版